

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİME, ÖZGÜRLEŞMEYE

•Olguların
Kesinliği
Oportünizmin
Muğlaklığı

•Çöken
Yalnızca
ABD mi?

•Kesin
Hesaplaşmaya
Doğru
2007 1 Mayıs'ı

•Küçük
Burjuvazinin
İkili Yapısı

•Perinçekleştiremediklerimizden
Misiniz?

Unutma!

Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle

77'nin 30. yılında yine

1 Mayıs Alanı'na Taksim'e Devrime

GAZİ SOKAK ETKİNLİĞİ

1 NİSAN 2007

SARIGAZI BASIN AÇIKLAMASI

1 KATLIAMIN
30. YILINDA DA
**MAYIS'TA
MAYIS
ALANINA**

**MÜCADELE
BİRLİĞİ**

YENİ DÖNEM

FAHRETLERİNİZİN İZİNİ ALMAYAN HERŞEYİ ENERJİSİZ BİR GÜNCELEMEYİ

**1 MAYIS
ALANI**

**TAKSİM'DİR
MÜCADELE
BİRLİĞİ**

YENİ DÖNEM

FAHRETLERİNİZİN İZİNİ ALMAYAN HERŞEYİ ENERJİSİZ BİR GÜNCELEMEYİ

halkın denizi
denizleşen halkla

6 MAYIS'ta

İstanbul'da buluşuyor

irtibat telefonları
İstanbul: 212 249 44 43 Antep: 342 230 38 74
İzmir: 232 446 35 14 Adana: 322 363 70 62

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

OLGULARIN KESİNLİĞİ OPORTÜNİZMİN MUĞLAKLIĞI

Tarihsel olgular kendini ne denli belirgin olarak gösterirse gösterebilir, oportünizmin bu olgular karşısındaki dili yine de oportünistçe kalır. Toplumsal olgular ne denli somut bir keskinliğe sahipse, oportünizm de o denli muğlak olur. Böylece oportünizmle tarihsel olgular arasında tam bir paradoks yaşanır. Türkiye’de ve K.Kürdistan’da yıllarca yaşanan ve tartışılmaz bir olgu olan devrimci durum karşısında oportünizm, tam da böyle belirsiz, hatta geri bir tutum aldı. Oysa ki devrimci durum, kesin bir toplumsal olgudur ve tüm kesinliği içinde ifade edilmelidir.

Oportünistler ne zaman toplumsal olgulardan söz etseler -her şey o kadar belirgin ki, ister istemez bahsetmek zorunda kalıyorlar- hep bir yönüne dikkat çekerler. Bütünlüğü hiçbir zaman ortaya koymazlar. Orta yere oportünizm icadı bir toplumsal "çözülme" yöntemi çıkıyor. İşte devrimci durumun belirtilerinden (koşullarından) biri olan egemenlerin yönetim krizini de ele alırlar, böyle bir gariplik taşır. Burjuvazinin neden bir yönetim krizine girdiğini açıklamaz. Bu yönetim krizi, egemenlerin kendi içinde ciddi bir bunalım patlak verdi de buradan mı ortaya çıktı; yoksa bu kriz, ekonomik-politik zeminlerden kaynaklanan devrimci durumun koşullarından birisi olarak mı ortaya çıktı? Bu durumda başka koşulların da oluşmuş olması gerekir. Ama oportünizm toplumsal olgular karşısındaki muğlak tavrını istikrarlı olarak sürdürüyor. Oysa ki devrimci durum, yıllardır var ve sistem tüm kuruluşları ile bunun etkisi altında. Sistemin kurum ve kuruluşlarının içinde buldukları krizi açıklarken, aslında devrimci durumun etkilerini açıklamış oluyoruz. Devrimci bir krizi, burjuva kuruluşlarının krizinin izlemesi kaçınılmazdır. Burjuva sınıf devrimci durum dönemi boyunca tüm adımlarını bunun baskısı altında attı. Tüm politik yönelişlerine devrimci durum damgasını vurdu. Bu topraklarda güncel olarak somut durum çözümlenmesi yapmak, devrimci durum çözümlenmesi yapmak demektir.

Burjuvazi ne egemendir ne de yönetebiliyor. Yönetemiyor, çünkü halk kitlelerine karşı savaşıyor. Proletarya ve emekçi kitlelerle, burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı uzun zamandır iç savaş biçimini almıştır. Yaklaşık son otuzbeş yıl böyle geçti. Bu dönemde olaylar çok yoğun yaşandı. Farklı kuşaklar bu süreçten geçti. Sonunda burjuvazi, iç savaş gerçeğini daha fazla yok sayıp gizleyeme-

yince ve artık kabul edince, işte o zaman kimi oportünist çevreler de utangaç bir şekilde olsa bile iç savaştan söz etmeye başladılar. Ama ciddi olarak değil. Belli belirsiz biçimde. Dolaylı olarak, yarım yamalak. Sadece bir fon olarak, işlevsiz bir şey biçiminde. Aslında gerçekten onlar iç savaş, sınıf savaşının belli bir gelişme aşaması olarak ortaya çıkmış bir olgu biçiminde değil, rastlantısal bir durum gibi ele aldılar. Sınıf mücadelesi daha sert, yoğun ve şiddetli aşaması olan iç savaş aşamasına girmiş olmasına rağmen onlar, sınıf savaşımının ulaştığı bu üst boyutu olduğundan yumuşak göstermeye çalıştılar. Böyle yapmakla proletaryanın bilincini karartıyorlar, emekçi kitleleri sınıf savaşımından geri durmaya itmiş oluyorlar. Tek kelimeyle, emekçi sınıfın iç savaşa zafer kazanmasını ve devrim mücadelesini engelliyorlar.

Buna karşın leninistler, toplumsal olguları kendi somutluğu içinde çözümlüyor. Leninist görüş ve kavramların kesinliği, tarihsel olguların kesinliğinden ileri geliyor. Devrimci durumu yaratan ekonomik-politik-toplumsal koşullar, kendilerini somut olgularla ortaya koyuyor. Kafası az-çok çalışan herkes, bu olguların neler olduğunu rahatlıkla kavrayabilir. Oportünistlerin bu "herkes" in dışında kalmasının nedeni, yine kendi oportünist düşünme biçimleridir. Çünkü oportünizm nesnel olgulardan değil, kendi kafasının içindeki düşüncelerden hareket eder. Bu durumda olayların temelindeki olguların kesinliği, tüm yaşamı etkisi altına alması onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Düşünce biçimleri somut durumu algulamada yetersiz kaldığı için propagandaları, yayınları vb. kitleler üzerinde hiçbir etki bırakmıyor. Ancak, devrimci kitleler her şeyin farkında. Sürecin gerisinde kalmış, soyut, içi boş görüşlere hiçbir önem vermez. Onların görüşleri politik mücadeleye yeni uyanmış, ilk uyanış halindeki insanları bir süre için etkileyebilir -ama sadece bir süre için-. Kitleler devrimci bilimsel görüşlere değer verir. Leninistlerin, olguların kesin bir dille ifade etmeleri her olayı devrimci bir bakış açısıyla çözümlenmeleri, devrimci kitleler arasında her gün biraz daha taraf buluyor.

Bilindiği gibi, işçi sınıfının izlemesi gereken devrimci taktikler, verili somut duruma, ekonomik ve politik olgulara dayanır. Taktikler nesnel bir temele dayanmazsa, bu durumda, taktikler öznel olur, ve hiçbir nesnel-bilimsel ölçütü olmaz. Bilimsel değeri olmayan bir politika belirleme yöntemini ise devrimci kitleler ciddiye almazlar. Bunun da ötesinde, kitlelere yanlış bir taktik ve politika götürülmüş olur, politikada yanılmamak için, görüşlerimizi nesnel temellere ve olgulara dayandırmalıyız.

Sınıf mücadelesinin ulaştığı düzeyi yadsımak, olguların kesinliği yerine kendi muğlaklığını koymak, kitlelerin devrimci bilincini köreltmeye kalkışmak, yapanları kesinlikle geriye götürür. Bunda ısrar, gericiliktir. Oportünistler varsın tüm uzlaşmacı, geri özlerini sergilesinler, sergilesinler ki gerçek devrimci güçlerin, komünist öncülerin kimler olduğu daha iyi anlaşılabilir. Bu da bir devrim için az şey değildir.

C. DAĞLI

İŞGAL VE İLHAKA KARŞI KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti, geçtiğimiz Mart ayının başlarında faşist devletin ve tekelci sermaye sınıfının G.Kürdistan'a yönelik olası bir askeri işgal ve ilhak girişimine karşı iki ülkenin işçi sınıfını ve ezilen halklarını uyarmış; bunun gerçekleşmesi halinde nasıl bir politika izlenmesi gerektiğini, nedenleriyle birlikte, açıklamıştı. Son bir haftanın baş döndürücü hızla gerçekleşen gelişmeleri bu uyarının ne kadar yerinde olduğunu kanıtladı. Genelkurmay Başkanı Y.Büyükanıt'ın aniden bildirilen basın toplantısı böle bir girişimin eli kulağında olduğunu; hatta başlamış olabileceğini gösteriyor.

Faşist devletin ayrılmaz ve önemli bir parçası durumundaki burjuva tekelci basının Genelkurmay'ın basın toplantısına olağanüstü bir önem atfetmesi boşuna değildi. Tekelci medyanın av köpeğinkini aratmayan hassas burnu kokuyu almıştı: Genelkurmay Başkanı, başta Barzani'nin açıklamaları ve Kürdistan sorunu olmak üzere son günlerin üst üste gelen gelişmeleri hakkında Türk Ordusunun görüşlerini açıklayacaktı. Beklediği gibi oldu. Genelkurmay Başkanı, Ordunun ağızındaki baklayı çıkardı: "Kuzey Irak'a operasyon yapılmalıdır. Fayda sağlar mı? Evet sağlar.. TSK görev verildiğinde bu operasyonları yapma gücüne fazlasıyla sahiptir. Hem de fazlasıyla" Ancak generallerin bir şartı var: "...bunun yapılabilmesi için bir siyasi kararlılık ortaya çıkmalı" Öyle anlaşılıyor ki, bir savaşın devletin konumunu güçlendireceğini düşünen Ordu kesimi, hazır Barzani'nin açıklamaları dolayısıyla oluşan hava varken savaşa ihtiyatlı

yaklaşmaya çalışan kesim üzerine baskı kurmaya çalışıyor.

Barzani'nin " siz Kerkük'e karışsanız biz de Diyarbakır'a karışınız" şeklinde özetlenebilecek açıklamaları işgal ve ilhak için aylardır hazırlık yapanların eline gerekli kozları verdi. Barzani, aslında çok önceden bilinen görüşlerini bir Arap televizyonunda bir kez daha açıklayınca Türkiye tarafında kıyamet koptu. Son bir hafta boyunca tehditler, hakaretler, karşılıklı restleşmeler havada uçtu. Nasıl olurdu da "bir aşiret reisi" anlı-şanlı Türk devletini tehdit ederdi! Nasıl olurdu da dün Türk pasaportu taşıyan, K.Kürdistan halkının özgürlük savaşının bastırılmasında vazgeçilmez müttefik olan Barzani şimdi böyle açıklamalar yapabiliyordu! Bu açıklamayla Barzani, G.Kürdistan'la K.Kürdistan arasındaki bağı açıkça ifade etmiş oluyordu. Böyle bir bağın ifade ya da kabul edilmesi TC'nin en hassas yarasını kaşımaktı. Barzani, demeciyle yarayı kaşımakla kalmamış ama tuz da basmıştı. Çünkü, ilhak edilmiş toprakları tartışma konusu yapmak TC'nin varlığına yapılacak en büyük saldırıdır. Bu saldırı boğaya kırmızı bez göstermekle eş anlamlıydı ve Barzani, yani K.Kürdistan halkına karşı dünün müttefiki bugün tam da bunu yapıyordu.

Bir hafta boyunca toplum son derece bilinçli, planlı ve yoğun bir şoven propaganda ile savaş havasına sokulmaya çalışıldı. Bir ölçüde başarılar denebilir. Dün Orduya rağmen "Barzani-Talabani ile görüşürüm" diyen Başbakan sert açıklamalar yapmak zorunda kaldı. Şırnak'ın Cizre ilçesinde onbeş tank "tatbikat" bahanesiyle top atışları yaptılar. Burjuva

basın bunu "Tanklar top atışlarıyla Dicle kıyılarını inlettiler" şeklinde haber yaptı. Arkasından iki gün içindeki çatışmalarda ölen on askerin cenazelerinde estirilen şoven hava... İşte işler bu noktaya geldikten sonra Genelkurmay Başkanı "Biz savaşa hazırız eksik olan siyasi iradedir" açıklamasıyla son hamlesini yaptı.

Gerçekte Ordu, sınırlı şekilde de olsa, işgal hareketini başlatmıştı. G.Kürdistan kaynakları, Türk Ordusunun Güney Kürdistan topraklarına girdiğini Genelkurmay Başkanı'nın basın toplantısından iki gün önce haber vermişlerdi. Burjuva basın da bunu "sınırdan olağanüstü hareketlilik" sözleriyle satır arasında itiraf ediyordu. Cizre'de bir sabah aniden araziye çıkıp top atışı yapan tanklar Kürt halkına gözdağı vermenin yanı sıra, savaşa hala mesafeli durmaya çalışanları bir oldu-bitti ile karşı karşıya bırakmayı da amaçlıyordu. Savaşın aylar öncesinden hazırlanan plan ve haritaları şimdiden işportaya düşmüş durumda. Ordunun daha ileri adımlar atacağından kuşku yok. Çünkü, işgal hareketi bir kez başladıktan sonra egemen sınıfın tüm kesimlerinin bu işgal hareketini destekleyeceklerini biliyorlar. Şimdi fiilen ama sınırlı şekilde başlamış olan işgal hareketini daha da yaymak, genişletmek ve gerçek bir savaşa dönüştürmek için "siyasi irade"nin desteğini almaya çalışıyorlar. Bu bir kez başarılı olursa egemen sınıfın farklı kesimleri arasında "birlik" de sağlanmış olacak. Hesaplar, en azından şimdilik, böyle.

EVDEKİ HESAP...

Toplumsal devrimden duyulan korku, bu korkunun tekelci sermaye sınıfı üzerinde yarattığı baskı devletin tüm politik adımlarına yansıyor. Faşist devlet, öncelikli hedef olarak "Kürdistan'ın kurulmasını engelleme"yi önüne koymuş. Peki neden? "Kendi toprakları" üzerinde olmayan bir devletin kurulmasını engellemeyi neden kendine öncelikli hedef olarak belirlesin? Çünkü biliyor ki, kendi dahil, dört devlet tarafından ilhak ve ezilmiş Kürt ulusunun Kürdistan'ın herhangi bir parçasında kendi kaderini tayin hakkını elde etmesi Türkiye'deki toplumsal devrime büyük bir ivme katacaktır. Korkunun gerçek

kaynağı budur. Bu sadece Türkiye'nin değil, Kürdistan'ı ilhak etmiş dürt devletinin de ortak kaygısıdır. Zira dört devletin sömürücü egemen sınıfları Kürdistan'ı ilhak ederek kendi egemenlikleri için çok önemli bir dayanak elde etmiş durumdadır. Bu dayanağın yıkılması kendi egemenliklerinin de yıkılması anlamına gelecektir.

Öyleyse, toplumsal devrimi önlemenin ilk ve en önemli adımı olarak Kürt halkının özgürlük savaşını bastırmak gerekiyor. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçler arasında bu konuda tam bir görüş birliği var. Fakat bu hedefe hangi yöntemlerle varılacağı konusunda derin görüş ayrılıkları var ve bu görüş ayrılıklarının egemen sınıfı devrim karşısında zayıf düşürdüğünü biliyorlar, görüyorlar. Egemen sınıf arasında görüş ayrılığına yol açan konular bununla sınırlı değil. Cumhurbaşkanlığı seçimi, genel seçimler, Kıbrıs ve daha pek çok önemli konuda egemen sınıf arasında tam bir görüş ve anlayış birliği yok. Üstelik 2007 yılı sınıf savaşımı ve düzen açısından kritik bir yıl olacak ve bu nedenle tekelci sermaye sınıfının "birlik"e şiddetle ihtiyacı var. Bir savaş, işgal ve mümkünse ilhak hareketi Kürt halkının özgürlük savaşını boğmanın yanı sıra egemen sınıf arasındaki birliği sağlar mı? İşte şimdi bunun adımını atıyorlar. Sınırlı şekilde başlattıkları işgal hareketini, iç ve dış koşulları zorlayarak yaymaya, genişletmeye, gerçek bir dış savaşa dönüştürmeye çalışıyorlar. Bunun başarılması halinde estirilecek şovenizm rüzgarı karşısında egemen sınıfın tüm kesimlerinin Ordunun arkasına geçeceğine inanıyorlar. Şovenist bir rüzgar işçi ve emekçileri zehirlemek için de bu gün en çok ihtiyaç duyulan şeylerin başında geliyor. Nitekim Türk-İş bunun için kolları sıvadı bile..

Peki ya sonra? Tekelci sermaye sınıfı ve devlet kurumları, her zaman olduğu gibi şimdi de dar görüşlü hesaplar yapmaktan kurtulamıyor. Attıkları ve atmaları planladıkları adımın ne kadar tehlikeli olduğunu; toplumsal devrimi ve bu devrimin önemli bileşeni olarak Kürt halkının özgürlük savaşını bastırmanın derken yanına bir bidon benzin dökme riskinin olduğunu kendileri de biliyor. İşte

MGK Genel Sekreterliği'nin varlığı sonradan inkar edilen bir raporundan kısa bir paragraf: "Mevcut şartlara bakıldığında Kuzey Irak'ta kapsamlı bir askeri hareketin sakıncaları dikkate alınmalıdır. Büyük bir operasyon insani kayıplar ve ağır mali yük getirir. Uluslararası alanda sert tepkiler hareketin başarıya ulaşmasını güçleştirir. ABD'nin saptandığı batağın benzeri Türkiye için de olabilir."

Bunlar doğru ama son derece eksik. Can kaybı,acı,kan,gözyaşı ve ekonomik yıkımın tüm yükü emekçi sınıfların sırtına binecek. Ordu, G. Kürdistan'dan yenilmiş, yorulmuş, morali bozulmuş ve yıpranmış olarak dönecek. Emekçi sınıfların Orduya, egemen sınıfa, düzene olan öfkeleri kat kat artmış olacak. Şüphesiz, bu koşullarda devrimci proletaryanın izleyeceği politika tayin edici önemde olacak. Sistemin tümü üzerinde şiddetli yıkıcı etkiye sahip olacak olan bu devrimci kriz ortamında işçi sınıfı nasıl bir yol izleyecek? Şovenizm zehirine kendini kaptırarak Ordunun, dolayısıyla tekelci sermayenin arkasına mı geçecek yoksa bu yıkıcı kriz ortamından sömürücü sınıfı bir devrimle devirerek iktidarı ele geçirmek için mi yararlanacak? Leninist Parti, devrimci proletaryaya, emekçi sınıflara, tüm sömürülenlere ikinci yolu gösteriyor. Devrimci proletarya savaşın derinleştireceği kriz ortamından iktidarı bir devrimle ele geçirmek için yararlanmalıdır. Hiç bir şovenist propaganda, hiç bir gerekçe devrimci proletaryayı bu yoldan alıkoymamalıdır. İşçi sınıfının ve ezilen halkların gerçek düşmanı "içerde"dir; tekelci sermaye sınıfının kendisidir.

Bu koşullar ve devrimci politika şimdi Kürt halkıyla devrimci enternasyonal dayanışmayı her zamankinden çok daha önemli kılıyor. Bu anlamda bugün "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" ve "Kürt Halkı Yalnız Değildir" sloganları pratik politika açısından yaşamsal önem kazanmışlardır. Bu gün sınıf bilinçli öncü devrimci işçilere ve devrimci proletaryaya bu şartlar yol gösteriyor.□

Can kaybı,acı,kan,gözyaşı ve ekonomik yıkımın tüm yükü emekçi sınıfların sırtına binecek. Ordu, G. Kürdistan'dan yenilmiş, yorulmuş, morali bozulmuş ve yıpranmış olarak dönecek. Emekçi sınıfların Orduya, egemen sınıfa, düzene olan öfkeleri kat kat artmış olacak. Şüphesiz, bu koşullarda devrimci proletaryanın izleyeceği politika tayin edici önemde olacak. Sistemin tümü üzerinde şiddetli yıkıcı etkiye sahip olacak olan bu devrimci kriz ortamında işçi sınıfı nasıl bir yol izleyecek? Şovenizm zehirine kendini kaptırarak Ordunun, dolayısıyla tekelci sermayenin arkasına mı geçecek yoksa bu yıkıcı kriz ortamından sömürücü sınıfı bir devrimle devirerek iktidarı ele geçirmek için mi yararlanacak? Leninist Parti, devrimci proletaryaya, emekçi sınıflara, tüm sömürülenlere ikinci yolu gösteriyor. Devrimci proletarya savaşın derinleştireceği kriz ortamından iktidarı bir devrimle ele geçirmek için yararlanmalıdır. Hiç bir şovenist propaganda, hiç bir gerekçe devrimci proletaryayı bu yoldan alıkoymamalıdır. İşçi sınıfının ve ezilen halkların gerçek düşmanı "içerde"dir; tekelci sermaye sınıfının kendisidir.

PERİNÇEKLEŞTİREMEDİKLERİMİZDEN MİSİNİZ?

Burjuvazinin devrim karşısındaki en etkin politikalarından biri, netleşen safları bulanıklaştırmak, sınır çizgilerini inceltmek ve böylece devrim cephesinden kendisine taze destek güçleri devşirmektir. Latin Amerika ve Ortadoğu gibi, sınıfsal dinamiklerin yanı başında oldukça etkin ulusal-dinsel-etnik dinamiklerin bulunduğu coğrafyalarda uzun yıllar etkili olmuş bu yöntem, Türk tekelci sermayesinin yeni silahı. Devrim dönemleri, emekçi sınıfların kendi gerçek çıkarlarının farkına vardıkları, hangi partinin bu çıkarları sonuna kadar savunup hangisinin ikiyüzlü bir karakter taşıdığı pratik eylem içinde sınıadıkları dönemlerdir. Bu sınıama aynı zamanda, tüm nesnel koşulları hazır devrimin öznel koşullarını olgunlaştıran ve devrimin zaferini kaçınılmaz hale getiren bir olgudur. Burjuvazi için bu "son dönemeci" engellemek hayati önem taşır. Öyle ki, onlardan hiç umulmadık sözler duymak, artık şaşkırtıcı olmaz.

Çok değil bir kaç ay önce MHP'li bir yöneticinin ağzından döküldü şu laflar: "Mahirleri şimdi daha iyi anlıyorum: Belki ne dediğini bilmeden ulu orta konuşan bir zavallı der, geçerdik, fakat öyle olmadı." Hemen ardından, bir emekli general fırladı sahneye: "Nerede bu memleketin Mahirleri? Denizleri?" diyordu. Emekli olmuş, yaşını başını almış, eh birazda beyni sulanmış diyecektik ki, bu kez sahnede yerini alan kişi bütün bu düşünceleri sildi. Demirel'di konuşan. O da aynı soruyu soruyordu. "Nerede eski ODTÜ'lüler?" diye. Bütün yaşantılarını devrimi gömmeye adanmış bir zevatın, adeta resmi geçit yapar gibi ardı ardına yaptıkları bu çıkışlar, konuyu özel olarak ele almamızı gerektirdi.

SOL'A GEL-GEL KAMPANYASI

Bütün bu çıkışlar, çağrılar, altı yaşındaki bir çocuğu bile kandıramaz. İster ikiyüzlülük, ister pişkinlik deyin; ama politik yaşamları boyunca burjuvazinin saflarında yer bulabilmek için fırsat kollayanlar dışında kimsenin ciddiye alıp heyecan duymayacağı bütün bu "gel-gel" çağrılarının bir anlamı olmalı. Sınıflar mücadelesinin gelişimi ulaştığı denge ve olgunlaştırdığı çelişkilerle ilgili bir anlamı...

Sorunun cevabı, herkesin görebileceği basitlikte: Tekelci sermaye iki düşman kampa bölünmüş durumda; birinci kampta emperyalizme tam ilhak sürecinden olabildiğine nemalananlar ve diğer kampta, bu sürecin altına ezilip egemen konumları sarsılanlar (Reformist sol elbette meseleye böyle bakmıyor. Onlar baktıkları yerde şunu görüyorlar. Bir yanda liberal ve islamcılar, diğer yanda milliyetçiler ve askerler. Biraz ileride, meseleyi bu gözle değerlendirmenin reformist solu nasıl burjuva

piyonlara döndürdüğünü göreceğiz) Son dönemde peşpeşe sola "gel-gel" çağrılarını yapanlar, özellikle egemen konumları sarsılan sermaye kesimlerini temsil ediyorlar.

Bir bütün olarak burjuvazinin emekçi bağları öylesine zayıflamış, devrim karşısında iktidar organları öylesine yıpranmıştır ki, kendi aralarındaki ertelenemez-kaçınılmaz kavgalarda parlamento-yasalar-ordu vb. kurumları sonuna dek kullanmıyorlar. Çünkü bu, kendi elleriyle iktidar aygıtlarını parçalamak anlamına gelecektir. Bunun yerine sermaye, kendi iç kavgalarına toplumun diğer kesimlerini ortak etmeye çalışıyor.

Tam ilhak sürecinden nemalanıp egemen konumlarını pekiştirenler, "AB demokrasi"si hayalleriyle, reformist solu önemli bir kısmını peşlerine takmayı başardılar. Bunun için fazla bir çaba sarfetmelerine gerek kalmadı. DİSK, KESK, ÖDP gibi emek örgütleri ve partiler, "sosyal Avrupa" projeleriyle tekelci sermayenin tam ilhak sürecine heyecan ve zevkle destek verdiler.

Tekelciliğin diğer kampındaysa, sol adına kala kala Perinçek ve tayfası kalmıştı ya, her dönem devletin adamı olmuş bu yılışık muhbirin ne solu temsil edebilecek bir durumu vardı, ne de sermayenin bu kampına ihtiyaç duyduğu emekçi desteği sağlayabilirdi. Bu kampa acil taze kan gerekiyordu. CHP'nin devşirdiği kürk mantolu kokanalarla, MHP'nin devşirdiği lümpen serserilerle, iş nereye kadar götürülebilirdi ki? Üstelik; lümpen tayfa arasında, Hrant Dink'in katli sonrasında bir moral dağınlıklaşıyor. Suikast sonrası yakalananların bütün ilişkileri, suçu birbirlerinin üzerlerine atmaları, hem onların lümpen karakterlerinden, hem de kendilerinin illelebet koruyacak bir yapının artık bulunmadığına inançlarının güçlenmesindendi. Toplumun lümpen tortularını birleştirip politik arenaya sokan mekanizmalar felç olmuş gibiydi. Bu tayfanın Yunanistan maçı sonrası zafer kutlamaları yapacak moralleri bile yoktu. Her Newroz sonrası histerik bir şekilde yükseltilen "bayrak kampanyaları" da bu moral dağınlıktan nasibini aldı. Sermayenin bu cephesi çözülüyordu ve acil taze kana ihtiyaç vardı.

Sola "gel-gel" kampanyasına, Nokta dergisi de müdahil oldu. Dergiye göre (hep o aynı nakarat) milliyetçilik yükseliyordu ve bu yükselişte solun da günahları vardı. Neydi bu günahlar? En başta asker cenazelerine katılmayarak, bu alanı MHP gibi partilere bırakmış olmak. Böylece, burjuva cepheye katılmayı arzulayan kimi sol gruplara yol gösterilmiş oluyordu: asker cenazelerine randevu kesiliyordu. Peki ama, aynı cepheye çağrılı sol ile azgın MHP arasındaki "kan davası"na nasıl bir çözüm bulunabilirdi? Cumhuriyet gazetesinin başyazarı İlhan Selçuk, formülü bulmuştu: "Vaktiyle Amerikanın

buyruğunda komünizme karşı kullanılan milliyetçilik, bu kez Amerikan aleyhine bir renge dönüşmeye başladı" diyerek, solun eli kanlı faşist tayfayla kucaklaşmasının anti-Amerikancılığın bir gereği olduğu konusunda "fetva" çıkarıyordu.

Sola karşı yürütülen bu "gel-gel" kampanyalarının tek başına bir etkisi olması beklenemez. Kampanyayı yürütenlerin elleri öylesine devrimci kanına bulaşmış ki, tek başına buradan bir sonuç çıkarmaları çok zor. Ancak, solun reformist ve oportünist grupların dayandıkları sınıf temeli, programları ve eylemleri doğrultusunda girdikleri bir evrimleşme süreci var. Sola gel-gel kampanyaları, ancak bu süreç göz önüne alındığında, bir anlam kazanıyor.

SOLUN ÇATLAKLARINA SIZAN BURJUVAZİ

Reformist solun, burjuva cephelelerindeki bu kapışmayı, bir yanda liberal ve islamcılar, diğer yanda milliyetçiler ve askerler biçimde tanımladıklarını dile getirmiştik. Küçük burjuva dünyalarında olguları böyle algılıyorlar, yoksa sorun, salt tanımlama sorunu değil. Küçük-burjuva dünyaları, onları burjuva kamptan birine doğru sürüklüyor. Nitekim, liberalizme ve şeriatçılara karşıyız" söylemleriyle, TKP ve HKP gibi partiler, hızla Perinçekleşme koridoruna daldılar. Daha şimdiden bu yolun yansıması arkada bıraktılar. Bu yolu yürütenlerin ilk durağı hemen her zaman UKH ve diğer devrimci yapılarla kavgaya tutuşmaktır. Eh, bunu da gördük.

"Askeri vesayet rejimine karşıyız" söylemleriyle, bir de kendilerini tam ilhakçı sürecin egemenleri saflarında bulanlar var. UKH'nin bu kampa meyletmesi, peşi sıra bir dizi yasal reformist sol partiyi de aynı çizgiye taşıdı.

Ama, en acıklı durumda olanlar, "tam bağımsızlıkçılık" çizgisini sürdürenlerdir. Şimdi onların temel ekonomik programlarını, emekli generaller ve Sinan Aygün gibileri dile getiriyorlar. Bu durumda ne yapsın 36 yıllık tam bağımsızlıkçılar?! Ya sonu Perinçekleşmek olan koridora girecekler, ya da anti-emperyalist programları anti-kapitalist program ve pratikle birleştirip proletaryaya doğru bir adım atacaklar.

Aynı konuma doğru sürüklenseler de, "tam bağımsızlıkçı"ların durumunu, Perinçek gibi gönüllü bir işbirlikçinin durumuyla karıştırmamak gerek. Perinçek şu anki konumu, sermaye sınıfına gönüllü hizmet ederek, muhbirlik yaparak elde etti. Tam bağımsızlıkçılar ise, artık başka bir dönemin ve başka bir sınıfın programı haline gelmiş bir politik-pratik hattı terk etmemekte inat ettikleri için, küçük-burjuva dar görüşlülüğü ve kibiri bu dönüşüme engel olduğu için, ister istemez burjuva kampından birine doğru sürüklüyorlar.

Burjuvazi işte bu şekilde sızıyor sol çatlakların arasına. Oysa, devrimci durumun bu son dönemecinde, öncünün görevi, burjuva sınıfın çatlaklarından, emekçi halkları geçirip iktidara ulaşmak için yararlanmaktır. Reformist ve oportünist sol, her zaman olduğu gibi, yine ters köşede. □

TARİHİN HÜKMÜ YAKINDIR

Genelkurmay'ın "andıç"larıyla yeniden gündeme gelen "basını hiza sokma" çabalarına en son örnek, önce Özgür Gündem gazetesinin yayınının durdurulması, ardından onun yerine yayımlanmaya başlanan Güncel gazetesinin yayınının durdurulması oldu. Kürtçe yayınlanan Azadiya Welat gazetesinin de yayını durduran devlet, aynı günlerde Güncel gazetesinin yerine yayınlanmaya başlayan Gündem gazetesinin de yayını durdurarak savaşı tüm cepheleden tırmandırdı. İşçi sınıfı ve e-

mekçilere, devrimci ve ilericiyle, yoksul Kürt halkına karşı saldırılarını yoğunlaştıran devlet, bir yandan G.Kürdistan'a yönelik bir işgal operasyonuna hazırlanır, sınıra son yılların en büyük askeri yığınağını yaparken, bir yandan da işçi sınıfı ve emekçilerin, yoksul Kürt halkının sesini duyurmaya çalışan gazete ve dergileri kapatıyor, yazı işleri müdürleri hakkında para cezalarına hükmederek çalışmalarında ki sürekliliği koparmaya çalışıyor.

Faşizmin en iri, en gerici, en şovenist tekellerin açık terörist diktatörlüğü olduğu şeklindeki belirleme her geçen gün doğruluğunu daha çok kanıtıyor. Faşist devletin tüm aygıtları, işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul Kürt halkına karşı aç-

lan "topyekün savaş"a uygun bir şekilde tahkim ediliyor. Devlet, kendisi için bir ölüm-kalım meselesi haline almış olan bu savaşı kazanmak için her cepheden saldırıyor.

Ancak bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da tüm saldırıları, devrimin gelişimini engellemek şöyle dursun, daha da hızlandıracaktır. Geniş yığınların sistemden kopuşu artık durdurulmaz bir safhaya ulaşmıştır. Hiçbir baskı ve saldırı, yığınların devrimci hareketini engelleyebilecek durumda değildir. Devrimin sesini boğmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Tüm sosyalist, devrimci ve yurtsever basın kapatılsa bile, devrim kendini ifade edecek yol ve yöntemleri bulmaya devam edecektir.

Artık çanlar tekelleri kapitalist sistem için çalıyor. Tarih, son ve kesin hükmünü vermek için hızla devrime doğru akmaya devam ediyor. □

KÜÇÜK BURJUVAZİNİN İKİLİ YAPISI

Insanlığın geleceğinin iki sınıf, proletarya sınıfı ile kapitalist sınıf tarafından belirlendiği toplumda küçük burjuvazi, etkinliğini bu iki sınıftan birine bağlanarak ortaya koyabilir. Sermayenin ilerleyişi, büyümesi, küçük burjuvaziye sürekli olarak proletaryanın yanına iter. Eğer toplumsal devrim saflarında yer alıyorsa, bu, ekonomik zorunluluğun yasalarının sonucudur.

Küçük burjuvazinin önemli bir kitlesi sola yönelir, sol küçük burjuva olur. Sosyalizm dünyanın en etkin, sürükleyici, dönüştürücü gücü durumuna gelince, küçük burjuvazi bu durumdan güçlü bir şekilde etkilendi. Çok sayıda küçük burjuva unsur sınıf konumunu terk ederek proletarya hareketinin, sosyalizmin safına geçti. Sosyalizme geçen ülkelerde sosyalizmin kuruluşunda yer aldı. Devrimci mücadelenin yükseldiği alanlarda, devrimin önemli bir gücü oldu. Ancak sosyalizmden ne denli etkilendiyse de, sosyalizm saflarına kendi küçük burjuva alışkanlıklarını, bireyciliğini ve bakış açısını da götürdü. Dünya sosyalist hareketinin ciddi sorunlar yaşadığı dönemde ise, kitlesel olarak sosyalizm saflarını terk etti; başka bir sınıfın, kapitalist sınıfın konumuna bağlandı. Böylece küçük burjuvazinin o ikili özelliği uzun bir tarihi süreçte yeniden yeniden karşımıza çıktı. Nasıl ki, onun proletarya devriminden, sosyalizmden etkilenecek devrim saflarında yer alabileceğini yok sayarak sol sekter bir hataya düşülürse; aynı şekilde onun bu ikili yapısı unutulursa, her zaman burjuvazinin yanında yer alabileceği göz önünde bulundurulmazsa, bu defa da sağ hataya düşülür. Küçük burjuvazinin ikili yapısı sınıf savaşımında daima göz önünde tutulmalıdır.

Kendi küçük burjuva sınıfsal konumunu terk edip proletaryanın devrimci sınıf konumuna bağlansa da bu durum, yeniden geriye, küçük burjuva saflara dönmemesinin güvencesi değildir. Kapitalist üretim ilişkileri dünyada varlığını koruduğu sürece, sosya-

lizm saflarında olup da, güç koşullar doğduğunda yeniden burjuva ilişkilere bağlanan çok sayıda insan çıkar. Sosyalist, komünist hareketle uzun süre yol alıp da, daha sonra tekrar burjuva düzene dönen çok sayıda unsurun durumu ancak bu temelde, kapitalizmin süregelen varlığı temelinde açıklanabilir. Burjuva ilişkilere yönelik tek tek bireyler düzeyinde olabileceği gibi, komünist konumdan uzaklaşan örgütler düzeyinde de olabilir. Komünizmle burjuva ilişkiler arasındaki bu savaşım, dünyanın komünizme geçişine dek sürer. Komünizm kendi malzemesiyle işgörene kadar, tarihin kendisine sunduğu malzemeyle iş yapmak durumundadır.

Türkiye ve Kürdistan'da neredeyse 40 yıldır küçük burjuvazinin bu ikili yapısına canlı olarak tanık oluyoruz. Sosyalizm tüm dünyada güçlüyken, bundan etkileniş sosyalist hareket katılan küçük burjuvaların, gerek devrimci mücadelenin uzun yıllar almasının getirdiği zorluklara katlanamamaları, gerekse de dünyada 90'lı yıllarda ortaya çıkan durumun etkisiyle sosyalizm saflarını nasıl terk ettiklerini hep birlikte gördük. Şimdi düzen içinde, sosyal-reformist bir çizgiyi izliyorlar. Fakat onlar ve diğerleri (oportünistler) sosyalizm hareketinin içindeyken de aslında küçük burjuva konumlarını hiçbir zaman terk etmediler. Evet, sosyalizmden derinden etkilendiler, ama bu, yalnızca etki olarak kaldı. Yoksa zihniyetleri gerçekte dönüşüme uğramadı. Üzerlerindeki bu etki geçer geçmez gerçek toplumsal konumlarına uygun davrandılar. Yazın alanında ise, bilimsel sosyalizmi kendi bakış açılarına uygun olarak sulandırdılar. Savundukları sosyalizmin proletarya sosyalizmi ile hiçbir ilişkisi yok.

Sosyalizm üretici güçlerin toplumsal niteliği ile, el koymanın özel biçimi arasındaki çatışmanın proletaryanın kafasında düşünce biçiminde yansımaları, bu çatışmanın bilincine varılması olduğu halde, reformizm bu çatışmayı yok sayıyor, onun üstünü örtüyor. Sosyalizm, bir sınıfın başka bir sınıf

karşı mücadelesi olmasına karşın, onların anlayışında sosyalizm, sınıf işbirliği, toplumsal barış ve insanlığın birlikte ilerlemesi anlamına gelir. İster güçlü olarak hareket etsinler, ister birey olarak sağda solda yazı yazsınlar, hepsi sosyalizmi sınıf mücadelesi öğretisi olmaktan çıkarmak için özel bir çaba içinde.

Sosyalizme sınıf mücadelesi dışında ulaşma anlayışı epey eski bir anlayıştır. Marksistler ise daima şunu söylemişlerdir: Sosyalizme yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla varılır. Reformist ve oportünist hareket ise burjuvaziye ürkütmek ve bu yolla kendi meşruluklarını kabul ettirmek için proletaryanın devrimci sınıf savaşımını saptırma yarışını içinde, onu egemenlerin kabul edebileceği bir çizgiye çekmek için çaba gösteriyor. İster toplumsal barış peşinde koşanlar olsun, ister demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin önüne "ulusal" talep çıkararak olsun, ikisinin de birleştikleri, rahatsız oldukları konu, sınıf bakış açısının, proletaryanın devrimci sınıf çizgisinin ve sınıf mücadelesinin her yere sokulmasıdır. Devrimci marksistleri, şiddetle eleştirdikleri noktadır. Sosyalizme sınıf mücadelesi yoluyla varılacağı, yalnız teorik bir değerlendirme değil, pratik olarak da böyledir ve böyle gelişecektir. Marksist olmak içinse, sınıf savaşımını kabul etmek yetmez, sınıf savaşımını proletarya diktatörlüğüne kadar vardırmak gerekir. Sınıf savaşımını kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne varır.

Sınıf mücadelesine, devrimci mücadeleye karşı, gerici bir tavır alan sosyal reformizm, sınıf çatışması şiddetlenip, emekçi sınıf iktidara yöneldikçe, gerici çizgisini iyice derinleştirir. Onların gerici çizgisini açığa çıkaran, devrim mücadelesinin gelişimidir, proletaryanın olgun ve militan bir mücadele düzeyini ortaya koymasındadır. Bu konuda dünya devrimler tarihi zengin örnekler veriyor. Onlar Ekim Devrimi sırasında, Bolşeviklere ve sovyet iktidana karşı burjuvazinin yanında yer alan menşeviklerdir; onlar Fidel'in devrimci mücadelesine karşı kentlerde reformist bir blok kuranlardır. Küçük burjuva unsurların ikili yapısı içinde gerici yön, burjuvaziyle birlikte hareket etme yönü dünya proletaryasının sınıf savaşımında her bakımdan açığa çıkmıştır.

Proletaryayı, kurtuluşa götürecek olan proletaryanın bağımsız sınıf çizgisidir, sınıf mücadelesidir, devrim mücadelesidir. □

ÇÖKEN YALNIZCA ABD Mİ?

ABD emperyalizminin çöküşü üzerine leninist teorinin biçimlenişi, yedi yıl öncesine dayanıyor. Daha da öteye götürülebilir. 1992 yılında ABD'nin Los Angeles kentinde bir siyahın polislerce sokak ortasında vahşice dövülerek katledilmesinden sonra kentte başlayan ve askeri birliklerin müdahalesiyle ancak iki haftada bastırılan ayaklanmada leninist teori, bu çöküşün ilk işaretlerine dikkat çekmişti.

Şimdi her ağzını açan, ABD emperyalist hegemonyasının çöküşünden bahsediyor. Öğleden sonra herkese günaydın. Ama, alttan alta işleyen süreçleri kökenine inerek ve bilimsel bir gözle değerlendirmek yerine, dip akıntıları nihayet yüzeye vurup köpüklü dalgalara meydana getirdiğinde söz konusu olguyu tanıma dorkafallığına sergileyen herkes gibi; ABD'nin çöküşünü yeni keşfedener, bu olguyu körün fili tarif etmesi gibi tarif ediyor ve algılıyorlar.

Günlük basına da yansıyan ve ancak bu sayede sol hareketi de etkisi altına alan görüşlerden öne çıkan, ABD'nin çöküşünü Çin'in yükselişine bağlama eğilimidir. Bu görüşü ifade edenler, bir tarafta Çin'in olağanüstü büyüme hızını, sınır tanımayan ihracat kapasitesini, dünya pazarlarına nüfuz etmede gösterdiği yüksek tempoyu ve elinde tuttuğu trilyon dolarlık döviz rezervini işaret ediyorlar; diğer yanda ABD'nin altından kalkılamaz borçlarına, bütçe açıklarına, her biri dert olan diğer ekonomik verilere dikkat çekiyorlar. Bu tablo, düz bir mantıkla yorumlanıyor ve ortaya Çin'in önlenemez yükselişi ile ABD'yi çöküşe sürükleyişi resmediliyor. Öyle midir? Bu soruya bilimsel değeri olan bir cevap verebilmek için, basit karşılaştırmaların ötesine geçmek gerekiyor.

Çöküşte Emperyalist Rekabetin Rolü

ABD ve Çin'e ait bu rakamları, teorik olmaktan çok teknik bir değerlendirmeye tabi tutan bu analojik yaklaşım, ünlü batılı yazar Wallerstein'in görüşlerini temel alıyor. Bu yazara göre kapitalist sistem, bir başlangıççı olan ama nereye ve ne zaman evrileceği belli olmayan bir dünya sistemidir. Wallerstein, dünya kapitalist sistemi içinde hegemonyanın, belli dönemlerde el değiştirdiğini tespit eder. Hegemonya değişimi, aynı zamanda, sistemin kendini bir üst düzeyde ye-

nilemesi, sağlamaştırması, köhne ve aksayan yönlerini geride bırakmasıdır. Son hegemonik güç ABD, temsil edip öncülük yaptığı sermaye birikimi tarzının tıkanmasıyla geri düşecek; sırasını, bu tıkanıklığa çözüm getiren bir başka süper güce teslim edecek. Wallerstein, sistemin aksayan yönlerini de aşacak dinamik gücün, Güneydoğu Asya'da yükselineceğini öngörüyordu. Burada tarihi yapılan, Çin ve Japonya'dır. Devrimci düşüncenin kırıntısı dahi bulunmayan bu teorik öngörü, emperyalist-kapitalist sisteme kendini sonsuzcasına yenileyebilme vasfı vererek, çağın temel gerçeği olan kapitalizmden komünizme geçiş eğilimini tümüyle tozlu raflara kaldırıyor. Wallerstein, kapitalizme alternatif görmüyor ve sosyalist ülkeleri, kapitalizmin farklı bir versiyonu olarak değerlendiriyor. Burjuvazinin zafer çığırıklığıyla dünyası sararan bu "sosyolog"a göre, yapabilecek yegane şey, sistemi demokratikleştirmektir.

Bilimsel analizlerde devrimci düşünüşün ne denli önemli olduğunu bize bir kez daha hatırlatan, basit analizlere dayalı bu fikirler silsilesinin, özellikle reformist sol üzerinde bu denli etki yapmasına şaşmamak gerek. Dünyanın ve muhtemel tüm tarihin en çok nefret edilen hegemonik gücü ABD belasından kurtulmak, belki kulağa hoş geliyor (hatta kimi Birgün yazarları, Amerikancı tutuculuğun yerini, Budist akılcılığın alacağı müjdesini de vermeyi ihmal etmiyorlar), fakat bu yolla emperyalist-kapitalist sistemi sonu gelmez bir gerçek olarak sunmak, devrimci düşünceye bir o kadar saldırdır.

Çin'in dünya pazarlarına açılan malların ezici çoğunluğunun emperyalist tekelin patentinde olduğunu ve elinde 1 trilyon dolar döviz rezervi bulunan Çin'in, bu değer bir anda buharlaşmasını diye ABD'nin çöküşünü en son isteyecek ülke olduğunu bir kenara not edelim ve devam edelim.

ABD'nin çöküşü, bir başka emperyalist gücün yükselmesine ve onu köşeye sıkıştırmasına dayanmıyor. Benzer öngörüler, 60'lı yıllarda Avrupa Birliği için, 80'li yıllarda Japonya için söz konusu edilirdi. O geçmiş yıllarda AB ve Japonya sermayesinin gelişim temposu, bu öngörüye temel hazırlıyordu. Ancak kapitalist sistemde egemen olan, doğru-

sal gelişme değil, eşitsiz, sarmal ve sıçramalı gelişimdir. Nitelik, AB ve Japonya, gerek kendi iç çelişkileri, gerekse uluslararası rekabetin yıkıcı etkileri gibi bir dizi nedenden ötürü, aynı doğrusal gelişimi sürdüremediler. Ve nihayet 90'lı yıllara gelindiğinde AB ve Japonya'nın hegemonyasını alt edecekleri tartışmaları, çoktan tarih olmuştu. Aynı eşitsiz gelişim yarasını göz önüne aldığımızda, önümüzdeki on yıl içinde Çin'i bekleyen akıbetin, bir dünya hegemonu olarak belirginleşmek değil, yoksul kitlelerin muazzam kabarışıyla alt üst olan iç dengelerini yeniden kurmak çabaları olacaktır. Bu çabalar içinde sosyalizmin yükselişi, kimse için sürpriz olmamalı.

ABD'yi çöküşe götüren, Çin'in veya emperyalist ülkelerin rekabeti değilse, nedir? Kuşkusuz, böyle bir rekabet var; hatta AB ile yaşanan ticari restleşmelerde olduğu gibi, bu rekabet bazen çatışmalara vanıyor. Ve yine kuşkusuz, tekelin egemenliğini, telceli rekabet olmadan kurulamamak olanaksız. Ancak, ABD'nin sahip olduğu servetin mali olanakları dünyanın her bölgesine görece kolay girmesini sağlayan siyasi ve kültürel araçların etkinliği (IMF, Dünya Bankası, Hollywood, CNN, MTV) üçgeninde sembolleşen medya faktörü ve hatta Birleşmiş Milletler, hepsi ABD'nin nüfuzuna hizmet ediyorlar) o denli yoğundur ki; bir zamanlar üzerinde güneş batmayan imparatorluk olan İngiltere bile bu denli yoğun ve merkezi bir gücün sahibi olmadı. ABD ile aralarındaki farkın, öyle çabuk kapanmayacağını iyi bilen diğer emperyalist merkezler, hegemonya konusunda ABD'ye köstek olmaktan çok destek oldular. Gün oldu, doların değer kazanması için dolar satın aldılar, gün oldu ABD bütçe açığını kapatmak için hazine bonoları satın aldılar. Şu an ve yakın gelecekte, ABD'nin yerini doldurabilecek herhangi bir emperyalist güç yok. Ve bu gerçeğin pekala bilincinde olan emperyalist ülkeler, bir hegemonya merkezinin ortadan kalkmasının ayaklanmalar yüzülünde ne anlama geleceğini de biliyorlar.

Evet, AB ve Japonya merkezli rekabetin, ABD hegemonyasını yıpratmış ve sınırlandırdığı bir gerçek. Ama sözkonusu olan bir çöküşse, bunun nedeni, ABD'nin yerini alacak bir emperyalist gücün ortaya çıkması değil. Bu çöküşün dinamiklerini anlamak için, 11 Eylül görüntülerini yeniden hatırlamakta fayda var.

Hegemonya, Çok Katmanlı Bir Yapı

11 Eylül 2001 günü, öğleden sonra saat 3 gibi televizyonlarını açanlar, canlı yayında ikiz kulelerin yıkılışını izlediler. Çevresindeki bütün binalardan çok da-

ha yüksek, gösterişli ve sağlam olan bu binalara, tonlarca jet yakıtı yüklü uçaklar, korkunç bir hızla çarptılar. Çarpışmanın ve patlamanın gücü muazzamdı, ancak binaların yıkılmasına yetmedi. ABD'nin tezgahladığı bu vahşet gösterisinde elbette herşey hesaplanmıştı ve canlı yayını izleyenler, bir süre sonra binaların alt katlarında birbirini ardına gelen patlamaları hem duydular, hem de gördüler (sonraki günlerde bütün dünya televizyonları, bu patlamaları makaslayacaktı). Binaların her katına yerleştirilen bombalar, taşıyıcı kolonları iyice zayıflattıktan sonra, uçakların yıkılmasıyla hasar gören üst katlar, korkunç bir gürültüyle aşağı indi. ABD faşist yönetimi farkında mıdır bilinmez, ama 11 Eylül'de tezgahlanan ikiz kulelerin çöküşü, aslında kendi çöküşünün bir benzeriydi.

Tıpkı ikiz kuleler gibi, ABD hegemonik gücü de, çevresindeki binalardan çok daha yüksek, ihtişamlı ve sağlam görünüyordu. Ve tıpkı 11 Eylül'de olduğu gibi, böyle bir yapının çökmesi, tek bir darbeyle gerçekleşemezdi. Binanın taşıyıcı kolonlarını tek tek devreden çıkararak bir dizi patlama daha gerekiyordu. ABD'yi çöküşe götüren süreç, ona tamir imkanı bırakmayacak sıklıkta ardı ardına gelen patlamaların taşıyıcı kolonları iyice zayıflamasıyla hazırlandı, hazırlanıyor.

Bu bir dizi patlamanın, bugün için en öne çıkarılabilir, ABD'nin Irak'ta yaşadığı yenilgidir. Başka bir dönemde (örneğin Vietnam savaşı yıllarında olduğu gibi) yaşanmış olsaydı, böyle bir yenilgi, ABD'nin iyileşmesi için fırsat bulabileceği yaralanmalar sayılabilir. Ancak, on yılda bir görülebilecek tarihi olayların ardı ardına patlak vermesi, ABD'ye olduğu kadar diğer emperyalist-kapitalist ülkelere de bu fırsatı vermiyor.

Tarihi olaylar dizisinin yoğun yaşandığı bir diğer yer, Latin Amerika kıtası oldu. Bush'un en son Latin Amerika turunda ortaya çıkan manzara, artık ABD'nin bu "arka bahçesi"nde borusunun otmediğini kanıtlamaya yetti. ABD'ye en yakın duran Kolombiya ve Meksika gibi ülkelerin yöneticileri bile, meydanları kuşatan emekçi kalabalıkların büyük öfkesi karşısında, Bush'un taleplerine ağızdan evet diyediler. Ve Chavez, aynı haftaya denk gelen alternatif turunda, kıta boyunca Bush'un a-deta tozunu attırdı. Son bir haftada Latin Amerika'da yaşananlardan gördük ki, ABD hegemonyasının en önemli taşıyıcı kolonlarından biri olan bu kıta, artık o binayı taşıyor.

Yalnızca Latinler ve Ortadoğu mu? Geçmişte kendilerine "Bağlantısızlar" adını veren ve fakat çoğunluğu emperya-

list sermayenin boyunduruğuna girmiş ülkeler, 2006 yılında Havana'da toplandılar. ABD'nin "baş düşman" ilan ettiği bir ülkenin başkentindeki toplantıya, son 50 yılın katılım rekoru kırıldı. 105 ülkenin temsilcileri, Havana'dan dünyaya seslendiler ve emperyalizmin bağımlı ülkeler üzerindeki sömürüsüne son çağrılar yaptılar. Elbette, o toplantıya katılanlardan pek çoğu, bu çağrının gereğini yerine getirmek için uğraşacaktır. Fakat bu önemli değil. Önemli olan şu ki, Havana, ABD hegemonyasının korkunç gölgesi nedeniyle, bir zamanlar hayal bile edilemeyecek bir toplantıya ev sahipliği yapmıştı ve hegemonyanın omurgası olan korkutucu-caydırıcı etki, artık bağımlı ülkeler üzerinde eski etkisini yitirmişti.

Hegemonya gibi, tek katmanlı değil, iç içe geçmiş çok katmanlı bir yapıya sahip olan tarihi konumun (statünün) sarılıp yıkılabilmesi, bir çok katmanda aynı anda yaşanan patlamalara bağlıdır. Irak çıkmazı, Latin Amerika fiyaskosu ve Havana zirvesi, ABD'nin hegemonyasının siyasi katmanlarına dair çöküş imgeleridir. Buna elbette ekonomik ve kültürel katmanlarda yaşanan çöküş eşlik ediyor.

Özellikle bir konunun altını çizmek gerekiyor. Ekonomik ve kültürel çöküş, tıpkı siyasi fiyaskolar gibi, sadece ABD'ye özgü gerçekler değil. En sakil (kaba) ve cıvık örneklerini Hollywood filmlerinde gördüğümüz "özgürlükçü"lük

edebiyatı, şimdilerde dünyada pek fazla bulamıyor. Açık işgaller, görülmemiş zulüm ve baskıların dünyaya yayılan fotoğrafları, ve nihayet küresel ısınmanın ortaya çıkardığı gerçekler ışığında, dünyanın bütün emekçileri, bu özgürlükçü edebiyatın nasıl hoyrat bir çıkar aracı olduğunu ve dünyayı nasıl bir kıyametin eşiğine getirip bıraktığını daha iyi görüyorlar. Bir konuşmasında Kissinger, ABD emperyalizminin bu en şoven, en eli kanlı elemanı, Amerikan kültürüne bir zamanlar tapınırcasına sahip çıkan Japon gençliğinde, kendilerine yönelik önlenemez bir öfke yükselişine tanık olduğunu söylemişti. "Japonya'da bile!" diyordu titreyen sesiyle Kissinger: "Gerisini siz düşünün!"

Sistemin Bütün Krizleri ABD'nin Omuzlarında

ABD'nin içinde bulunduğu ekonomik çöküşe gelince, hemen belirtmek gerekir ki, ABD son 30 yılın ortaya çıkardığı ekonomik krizleri kendi dev bünyesinde eriterek, sistemin dünya çapında ayakta kalmasını sağladı. Bir başka ifadeyle ABD, emperyalist-kapitalist sistemin barındırdığı tüm zaafiyetleri kendi merkezinde topladı. Dünyada nakit para sıkıntısı baş gösterdiğinde, piyasaya dolar sürdü; borsasında ve emlak piyasasında yarattığı muazzam büyüklükte balonlarla, aşırı üretimin dünya çapında yayılmasına ön ayak oldu. Ve artık durum öyle bir noktaya geldi ki, hemen herkes, ABD ekonomisinde ortaya çıkacak küçücük bir yavaşlamanın veya faiz artırımının veya doların değer yitirmesinin veya enflasyonun, dünyayı nasıl bir kaosa sürükleyeceğinin bahsini yapar hale geldi. Nihayet, bu tartışmalarda hep gözardı edilen bir noktayı, geçtiğimiz haftalarda Çin'de yaşanan borsa çöküşüyle hatırladılar: ABD kendi bünyesinde topladığı sistemin çelişkilerini artık kendi başına kontrol edemez durumdadır. Dünyanın herhangi bir noktasında ortaya çıkan ekonomik çöküş, ABD'nin eli kulağında ekonomik çöküşünün hızlandırıcaktır.

Sözünü ettiğimiz siyasi-kültürel ve ekonomik olgular ışığında, ABD'nin gerçek anlamda bir çöküş yaşadığı anlaşılıyor. Kimse için yeni bir keşif değil bu. Şimdilerde bu konuyu hararetle tartışanların gözden kaçırdığı en önemli gerçek, ABD'yi çöküşe götüren asıl etmenin, emperyalist-kapitalist dünyanın çöküşü olduğudur. Bir dünya sistemi olarak kapitalizm, her köşesinde çözülmeye başladığı ve egemenliğini kaybettiği içindir ki, sistemin tüm çelişkilerini bağrında merkezleştiren ABD, hızla sıfır noktasına doğru çöküyor. □

PUTİN'İN HAMLET TİRADI: OLMAK YA DA OLMAMAK

Rusya devlet başkanı Vladimir Putin'in 10 Şubat tarihli Münih güvenlik konferansında yaptığı konuşma, dünyada geniş yankı buldu. Konu hakkında yorumda bulunanların hemen hepsi bu konuşmayı, 1946 yılında Churchill'in sosyalist bloku "demir perde ülkeleri" olarak nitelendirip ilk Soğuk Savaş'ın başlangıcına vesile olan o ünlü konuşmasına benzettiler. Ve herkesin düşüncesine "Yeni bir soğuk savaş başladı" imajı düşürdü.

Ne diyordu Putin o konuşmasında?... ABD'nin adını bizzat telaffuz ederek, tek kutuplu bir dünyanın nasıl büyük bir tehdit olduğundan... dünyayı daha güvensiz ve yaşanılmaz hale getirdiğinden... ABD'nin tek başına kararlar alıp uygulamasının yanlışlığından... BM'nin öneminden vs. dem vuruyordu. Hemen hepsi, 2006 yılı boyunca daha düşük volümlerde süregelen ABD-Rusya söz duellosunun temel argümanlarıydı. Bu yönüyle, Putin'in konuşmasında yeni bir şey yoktu. Geçen yıl Mayıs ayında Doğu Avrupa ülkelerinin bir araya geldiği konferansta Dick Cheney öyle sert bir üslupla Rusya'yı suçlamıştı ki, eğer bir soğuk savaş başlangıcı aranacaksa, onun unsurları Cheney'in konuşmasında daha fazla bulunabilirdi.

Putin'in ortaya koyduğu tartışma başlıklarından daha çok, ABD karşısında gösterdiği özgüven havası, herkesin bu konuşmaya dikkat kesilmesine neden oldu. Biraz ileride, bu havanın nasıl da aldattığı olduğunu göstereceğiz. Ama özellikle bugünlerde ABD karşısında özgüvenle duracak olanaktan tümüyle mahrum olanlar, Putin'in konuşmasına daha bir hevesle alkış tuttu. Hatta, Türk Genelkurmayı, bu konuşmayı internet sitesinde iki gün boyunca yayımladı. Üçüncü gün neler oldu bilinmez ama bu bir klasik Türk dış politikasıdır. Geçmişte de çok örneği görülmüştür: Ne zaman ABD, Türkiye'den zor yenilir-yutulur isteklerde bulunur, o zaman Türk diplomasi tayfasından birileri Moskova'da şöyle bir görünürdü. İsmet İnönü'nün, sosyalist bloku kastederek, "Yeni bir dünya kurulu, Türkiye'de bunun içinde yer alır" sözü, Kıbrıs'la ilgili tehditler içeren Johnson mektubu krizi sırasında sarfedilmiş sözlerden en ünlüsüydü. Ama, lafla peynir gemisi yürümüyor. Türkiye'nin ekonomik, askeri ve mali bağımlılığının boyutlarının elbette farkında olan ABD için, bu türden "saf değiştirme" pozları, hiçbir zaman etkili olmadı. Yine de Türk diplomasisi, TRT tüzüğü gibi yıllarca değişmez öğretilmiş reflekslerle doludur. Sovyetler dağıldıktan sonra bile Türk dış politikasının bu kalıbı değişmedi. İşte şimdi, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik savaş planlarında Türkiye için yenilip-yutulması zor taleplerin ardı ardına sıralandığı bir dönemde Putin'in konuşmasını web sitesinde yayımlayanlar, artık bu işe yaramaz ve ipliği çoktan pazara çıkmış pozlardan medet

umuyorlar.

Biz Putin'in konuşmasına dönelelim. Geniş yankı uyandıran bu konuşmayı bir "Soğuk Savaş başlangıcı" olarak nitelendirmek doğru mudur? Değil. Çünkü Soğuk Savaş olarak nitelenen koca bir dönem, iki zıt sınıfsal ve ideolojik kutbun dişe diş mücadelesinden doğuyordu: Sosyalist dünya ile emperyalist-kapitalist dünya. Sınıfsal çelişkilerinin şiddeti ve yaygınlığına paralel, derin, net, köklü bir cepheleşme bulunuyordu söz konusu dönemde. Birbirlerini her anlamda -felsefi, ekonomik ve siyasi- sürekli dışlayan sistemler, bu karşıtlık durumuna uygun sertlikte bir tavır içindeydiler.

Oysa şimdi Putin, sosyalizmi temsil etmiyor. Eleştirilerinde, sisteme karşı olması bir yana kalsın, o konuşmada sistemin ayakta kalmasının yollarına dair bir dizi uyarı var. diyor ki; "Tek kutuplu dünya imkansızdır (...) ve sadece sistemin içindekiler için değil, aynı zamanda egemenliği elinde bulunduranlar için de ölümcüldür." Bu, uyan doğrudan ABD'ye. Putin, basit bir ABD karşıtlığı yapmıyor, tersine, sistemin ayakta kalabilmesi için ABD'nin de ayakta kalması ve çok kutuplu bir dünya egemenliğini kabul etmesini gerekli görüyor. Putin, emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu ölümcül hastalığa teşhis koyan ve tedavi yolları öneren bir doktor gibidir. Böyle bir tavırın, "soğuk savaş" yıllarının tavrılarıyla uzaktan yakından benzerliği var mı?

Konuşana Değil Konuşturana Bak

Putin'e bu sert çıkışı yaptıran asıl dert, Rusya'nın emperyalist-kapitalist dünyaya tam entegrasyonunu engelleyen güçlerin son zamanlarda artan faaliyetleridir. Rusya'nın enerji, metal ve telekomünikasyon alanlarındaki son derece büyük şirketleri, Avrupa'ya yönelik pazar açılımlarında sürekli engellerle karşılaşılıyor. Gazprom'un süru hatları, ABD'nin kanatları altına giren Doğu Avrupa ülkeleri tarafından engelleniyor. Telekomünikasyon alanında, teknoloji transferini engelleyen yaptırımlara maruz kalıyor. Bütün bu engellemelerin arkasındaki güç ise ABD'dir. ABD, Avrupa pazarından Rusya'yı uzak tutmak için elinden geleni yapıyor, onu adeta Asya'ya doğru gerisin geri iteliyor. Polonya ve Çek Cumhuriyeti'nde kurulması kararlaştırılan füze sistemleri, Bulgaristan ve Romanya'nın NATO üyelikleri, Rusya ile Avrupa'nın sınır ilişkilerini tümünden koparma girişimleri olarak gözle battılar. Bu durumda Rusya'ya kala kala, Çin ve Japonya gibi devletlerle paylaşmak zorunda kalacağı sınırlı bir Asya coğrafyası kalıyordu. Avrupa'dan soyutlanmış bir Rusya, dünya gücü olamaz.

Oysa Rusya'nın biran önce dünya gücü olmaya, bu yolla yeni pazarlara açılmaya ih-

tiyacı var. Bunun nedeni, ülke içinde emek mücadelesinin geldiği boyutlardır. Moskova belediye başkanı, karşı-devrimin her dönem güçlü yöneticisi olan Yuri Lujkov, 2006 yılında kaleme aldığı bir yazısında, Rusya'da komünist hiç olmadığı kadar korkutucu boyutlara sahip olduğunu itiraf ediyordu. Lujkov, Lenin'in devrimci durum tanımının, tam da bugünün Rusya'sına uygunluğuna işaret ediyordu. Ekonomide genişleme olmuş, emek güçleri toparlanmış, sendikalar ve komünist partiler güçlerini tahkim etmiş ve siyasi talepleri başa koyacak mücadeleye girişmişlerdi. Ekonomik krizin inanılmaz sonuçları safları netleştirmiş, günlük geçim derdinden boğulan Rusya emekçileri "emek ve onur" istemleriyle bu saflaşmada yerlerini belirlemişlerdi.

Lujkov'un işaret ettiği komünizm tehlikesine Putin, iki yıl önce daha somut ve apaçık bir gösteriyle işaret ediyordu. Nazi faşizminin yıkılışının 60. yıldönümünde, dünya liderlerini Moskova'da toplayan Putin, Kızıl Meydan'da onları, her köşeden fırlayan orak-çekiçlerin ve dalgalanan kocaman kızıl bayrakların ıhtışamlı gösterisini izlemek zorunda bırakmıştı. Putin bu gösteriyle, tir tir titreyen kapitalist dünya yöneticilerine adeta şöyle sesleniyordu. "İşte, bana destek olmazsanız; gelecekteki muhataplarınız bunlar olacak."

Emperyalist-kapitalist dünya, bu mesajı algılayacak durumda değildi. Rusya'yı sistemin dışına itmeyi sürdürdüler. Ukrayna-Kırgızistan ve Özbekistan karşıtı; Gürcistan, NATO'nun güvenlik şemsiyesine alındı, ve nihayet sıra Rusya'yı G-8 zirveleri ve DTÖ dışına sürme çabalarına geldi.

Rusya denli geniş topraklara, muazzam kaynaklara, ekonomik potansiyele ve gelişkin emek gücüne sahip bir devlet, yalnızca dünya arenasında etkin olabilirse büyüyebilir. Bölgesel veya kıtasal ölçekte kalan Rusya, içerideki komünist tehlikeyi bertaraf edebileceği ekonomik büyümeyi elde edemez. Bu nedenle Putin, Münih konferansında "tek kutuplu değil, çok kutuplu dünya" açıklamalarıyla, dünya hegemonyası savaşına ortak olduğunu ilan etti.

Rusya, kapitalist dünyaya ya emperyalist bir güç olarak girer ya da komünizm hayaletine teslim olur. Olmak ya da olmamak. Putin'in büyük açmazı budur. □

KESİN HESAPLA

2007 1

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma ve aynı zamanda da kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Dünya üzerindeki bütün gelişmeler, 2007 1 Mayıs'ının tüm dünyada proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin yükselişine tanıklık edeceğini gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan açısından ise, bu 1 Mayıs'ın özel bir anlamı var. 2007 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs 1977 katliamının 30. yılına denk geliyor. Bundan tam 30 sene önce, devrim korkusuyla yatıp devrim korkusuyla kalkan tekelci burjuvazi ve onun devleti, Taksim Meydanı'na toplanan 500 bin emekçinin üzerine ateş açarak, panzerleri işçi ve emekçinin üzerine sürerek 34 kişiyi katletmişti. Tekelci burjuvazi, önceden planladığı bu katliamla, devrimin gelişimini önlemeyi hesaplamış, yakalandığı devrim korkusundan bu şekilde kurtulmayı denemişti.

Ama yapısal kriz içinde olan tekelci burjuvazi, değil 34 emekçiyi, binlerce işçi ve emekçiyi katletse de bu krizden kurtulamayacaktı. 1977 1 Mayıs katliamından bugüne kadar yaşanan süreç, bunun en açık kanıtı oldu. 12 Eylül Askeri Faşist diktatörlüğü dahil hiçbir baskı ve katliam, devrimin gelişimini engelleyemedi. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, faşizmin tüm saldırıları karşısında yılmadı, yenilmedi, yeniden ve yeniden güç topladı, güçlerini tahkim etti ve atağa kalktı.

Gelinen aşamada devrimci kitle mücadelesi kesin bir biçimde var olan

politik durumun değiştirilmesini gerektiren bir noktaya ulaştı. Demokrasi ve özgürlüklerin kazanılması için işçi sınıfı ve emekçi halklar, devlet kurumlarıyla, bir bütün olarak sistem kurumlarıyla bir hesaplaşmaya girişmiş bulunuyor. Artık yığınlar, eskisi gibi yaşamak istemediklerini her fırsatta dile getiriyorlar ve demokrasi ve özgürlüklerin önündeki tüm engellerle kararlı bir mücadeleye tutuşuyorlar. Toplumsal bilinç, yüzlerce karmaşık olayın birleşkesi olarak mayalanıyor ve bir devrim yönünde geliyor. Artık birbirinden bağımsızmış gibi gelişen bütün olay ve olgular, bir bileşke kuvvet gibi devrime yöneliyor. Daha önemlisi, bugünkü mücadelenin bu noktada kalmayacağı, daha da ileriye gideceği artık çok daha açık bir biçimde görülüyor. Yalnız bir devrimden umudunu kesmiş olan karamsarlar, gelişmelerin bu yönde olduğunu göremezler.

Emekle sermaye arasında çelişkilerin nasıl derinleştiği, hızla en üst noktaya doğru ilerlediği, emekçi sınıflarla kapitalistler arasında nasıl bir kapışmanın mayalanmakta olduğu ve nasıl bir hesaplaşmanın gündeme geldiği, her geçen gün ortaya çıkan olay ve olgularla daha iyi anlaşılıyor. Yeni bir ekonomik, politik, toplumsal ortama geçilmeden, bu hareket durmayacaktır.

Burjuvazi, bu gerçekliği kavradığı için, hareketin önünü kesebilmek amacıyla tedbirlerini sıkılaştırıyor. Saldırıları çok yönlü olarak artırılmış durumda ama, bütün bunlar başlayan

hareketi durdurmaya yetmiyor. Yığınlar, "radikal gereksinimleri" karşılanmadığı süreci ve kapitalist sistem altında karşılanamayacağı için, kesinlikle daha ileri gidecektir. Ve bu bazıların sandığı gibi evrimci bir tarzda olmayacak, sıçramalarla devrimci bir tarzda gelişecektir. Bugün öylesine bir devrimci durum vardır ki, burjuvazinin her saldırısını emekçi halk kitlelerinin kininin ve öfkesinin daha da bilenmesinden, geniş yığınların ayaklanmasından başka bir sonuç yaratmıyor. Burjuvazinin uykularını kaçırarak, hareketin bu büyüme eğilimidir. Kesin hesaplaşma anına doğru sınıflar kendi mevzilerinden hızla fırlamış durumdadır.

İşte 2007 1 Mayıs'ına bu koşullarda giriliyor. DİSK'in bu yıl, katliamın 30. yılında Taksim'de olacağını açıklaması, pek çok çevreyi hareketlendirmiş durumda. İlk DİSK'in 28 Şubat'taki 40. yıl kutlamalarında Süleyman Çelebi tarafından dile getirilen, ardından DİSK genişletilmiş başkanlar kurulu tarafından karar altına alınan 1 Mayıs'ta Taksim'de olma düşüncesi, artık pratik bir politika halini almış durumdadır. İstanbul valisinin Taksim'in 1 Mayıs için izin verilen alanlar arasında olmadığı, burada yapılacak bir gösteriye izin verilmeyeceği yönündeki açıklamalarına rağmen DİSK'in herhangi bir izin başvurusuna gerek duymaksızın "Bu bir meydan okuma değil ama" diyerek "1 Mayıs'ın Emeğin Bayramı olarak yasalaşması ve tatil ilan edilmesi, 1977 katliamının

AŞMAYA DOĞRU MAYIS'I

sorumlularının açığa çıkarılarak hesap sorulması için Meclis Araştırma Komisyonu kurulması" ikili göreviyle 2007 1 Mayıs'ında Taksim'de olacağını açıklaması ve bunun için çalışmalarını başlatması bir anda ortalama sol hareketin birbiri ardına "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" açıklamaları yapmasına neden oldu. Yelpazede kimler yok ki? Tescilli reformistler ÖDP, EMEP ve SDP'den fason TKP'ye, Halkevleri vb.den "Devrimci 1 Mayıs Platformu"na kadar bilcümle sosyal-reformist ve oportünistler derin uykularından uyanıp "Taksim'deyiz" dediler. Bu şekilde hepsi bir kez daha nasıl kitle kuyrukçusu olduklarını, sınıfa önderlik etmek yerine nasıl sendikaların peşinden sürüklendiklerini göstermiş oldular. Kısa bir süre öncesine kadar 1 Mayıs'ı nerede kutlayacaklarına dair tek bir söz dahi etmeyenler, şimdi DİSK'in arkasında suraya dizilmiş durumdadılar. Tüm bunlara rağmen, Taksim'e güçlü bir çıkış, sermaye ile uzlaşma içinde değil, zor yoluyla Taksim'in zaptedilmesi, sınıflar mücadelesi açısından son derece olumlu olacaktır. Umanız, sözkonusu çevreler son anda kararlarından dönmezler ve her şeye rağmen Taksim'e çıkmak için ileri atılırlar; zira Türk-İş'in Kadıköy için başvuru yapmış olması "kararsızlar"ı daha da kararsız kale getirebilir. 2004 1 Mayıs'ında buna benzer bir durum yaşanmıştı. O zaman da DİSK, sonradan çark etse de, Taksim'de olacağını açıklamış, Türk-İş ve Hak-İş'in Abide-i Hürriyet'e gitmeleri sonucu Devrimci 1 Mayıs Platformu içinde bugün "İs-

yancı, İhtilalci duruşlarını en yüksek perdeden haykıracaklarını" söyleyenlerin bir kısmı, soluğu Abide-i Hürriyet'te almışlardı. Diğerleri ne mi yapmışlardı? Devlet Taksim'e izin veremeyeceğini söyleyince ve Saraçhane'den Taksim'e değil ama Yenikapı'ya yürünmesine zımnen izin verince DİSK'in Saraçhane'de olma kararına istinaden 30 Nisan akşamı "bu karar bizi rahatlatmış" demişlerdi. Peki neydi ortalama solu diken üzerinde tutan ve bu denli rahatlatan? Taksim'de her sene Leninistler ile devlet arasında yaşanan çatışmayı kendilerinin yaşama-yacak oluşu! En kötü kararın bile kararsızlıktan daha iyi olacağını düşünceleri!

Bu sene de buna benzer bir çark etme olabilir mi? Bunun aksini iddia etmenin hiçbir nedeni yok. Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğu konusunda mangalda kül bırakmayanların yarın birgün DİSK rotayı başka bir yere kırsa oraya gideceğinden kimsenin kuşkusu olmasın. Şimdi "Taksim'i hedeflemek", "DİSK'in kararının takipçisi olmak"tan bahsedenler yarın başka bir alanı hedefleyebilir ve DİSK'in ya da Türk-İş'in takipçisi olabilirler. Ve utanmadan sıkılmadan, "biz sınıfın olduğu yerde olmayı doğru görüyoruz" diyebilirler. Yıllar yılı 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e çağrı yapmak ve sınıfa bu politikayla gitmek yerine "1 Mayıs'ta Alanlara" sloganıyla gidip, sınıfı belirsiz olan "alanlara" davet edenler, bugün yine dümeni başka bir yöne kırabilirler.

Burada Lenin'in bizlere öğretmiş

olduğu "her koşul altında proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini koruma" ilkesini hayata geçirmek, bir kez daha kaçınılmaz olacaktır. Gerçeklerin inatçı olduğunu ve kendilerini herkese kabul ettireceğini biliyoruz. Bugün, böyle bir aşamada bulunuyoruz. Eğer bugün birileri "2007 1 Mayıs'ının anlamına uygun olarak Taksim'de kutlanmasını hedeflemekteyiz" diyorsa ya da "bu sene, Türkiye çapında tek bir 1 Mayıs olmalı" diyorsa ve ağız birliği etmişçesine herkes 1 Mayıs'ı "proletaryanın burjuvazi ile savaş randevusu" olarak adlandırıyor, katliamlarla hesaplaşmaktan bahsediyorsa, bunda Leninistlerin yıllarca tek başına da olsa her 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmaları, Taksim'i unutturmamaları belirleyici olmuştur. Her sene "Taksim'de ısrar, devrimde ısrar"dır diyerek, Taksim Meydanı'na yürüyen, oradaki polis ablukasına rağmen Taksim 1 Mayıs Alanı'nda proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandıran Leninistlerin kararlılığı sayesinde Taksim kazanılmıştır.

"Taksim Devrimdir, Onurdur" diyen Leninistler, yıllardır bu onuru tek başlarına taşıdılar. O alanda Kızıl Meydan'da 34 işçi ve emekçiye yakışır bir şekilde proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırma onurunu yaşadılar. Kelimenin tam anlamıyla devrimin vicdanı oldular.

Ve şimdi, tüm işçi ve emekçileri Mücadele Birliği'nin bayrağı altında Taksim Meydanı'nı bir kez daha fetretmeye çağırıyoruz.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
BİJİ YEK GULAN!**

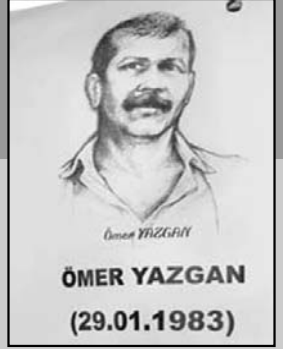

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Direnış Hareketi'nden Ömer Yazgan'ın
25 Yıl Sonra Ortaya Çıkan Son Mektubu:

“HALKIMIZIN YAZGISI BU DEĞİL... BİRGÜN KAZANMAYI DA ÖĞRENECEK”

Sevgili Anama, Babama ve Kardeşlerime,

Şu anda saat 04.00 ve ben infaz için son hazırlığım olarak bu mektubu yazıyorum. Bundan böyle benim düşmanlarım sizlerin de düşmanıdır. Siz olmasanız da benim kanımı yerde bırakmayacak kardeşlerim var. Halkımızın yazgısı bu değil. Çok evladını kaybetti. Ama bir gün kazanmayı da öğrenecek. Diğer devrimciler sizlerin evladındır. Tarih, biz zulme karşı çıkanları her zaman haklı çıkardı, çıkaracak.

Malım mülküm yok ki miras bırakayım. Size ve yoldaşlarıma ancak mücadele anılarımı miras bırakabilirim. Ben şu anda oldukça moralliyim. Beni tek üzen şey, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin bir üyesi olamadan ölüme gitmektir. Gelecek, devrimcilerin birliği ile partimizin geleceğidir, buna inanıyorum.

Halkımızın mücadelesi haklıdır, meşrudur. Meşru olmayan, bu zorbaca düzeni sürdürmekten yana olan katillerdir. Biraz acele etmek zorundayım. On dakika bile bana çok görüldü. Elimde kelepçe ile yazmak zor. Yeğenlerim geleceğimizin umududur. Ben düşüncelerimi daha önce çok yazdım. Burada tekrarlamama gerek yok. Bana inanın yeter. Gözyaşlarınızı düşmanlardan gizlemeyi öğrenmelisiniz. Kesin olarak soğukkanlılığınızı yitirmeyin. Az sonra son görevimi yapmak üzere darağacına çıkacağım. Sloganlarımı haykıracağım, dizlerim titremeyecek. Yirmi yedi yaşına bastığım bu gecenin sabahını kimse unutmayacak. Ellerinizden öperim.

Tek Yol Devrim. Kahrolsun Faşizm

Ömer Yazgan
29.01.1983

DERSİM'DE OPERASYONLAR YOĞUNLAŞIYOR

Baharın gelmesiyle birlikte kırsal alanda devletin operasyonları yoğunlaştı. Burjuvazi dışarıya yapılacak herhangi bir müdahale sonrasında içerde gelecek tepkileri bastırmak için devrim güçlerine karşı topyekün saldırıya başladı. Burjuvazi, her geçen gün büyüyen devrim karşısında, içerisinde bulunduğu krizi aşmak, gelişen devrimi bastırmak, egemenliğini devam ettirmek için çözümü öncülerin imhasında buluyor. Bir anlamıyla da devletin amacı dışarıya yapılacak herhangi bir müdahale öncesinde içerde bir 'temizlik' yapmak... Bu anlamda devletin son zamanlarda askeri operasyonları genişleyerek sürüyor. Son haberler şöyle:

8 Nisan'da Dersim'in Hozat ilçesi kırsalında çıkan çatışmada 4 DHKC gerillası ölümsüzleşirken bir gerilla da sağ olarak tutsak düştü. Ölümsüzleşen gerillaların cenazeleri yapılan otopside sonra ailelerine teslim edildi ve gerilla cenazeleri doğdukları memleketlerinde defnedildi. Çıkan çatışmada ölümsüzleşen gerillaların isimleri şöyle: Ergani Arslan, Gülender Çakmak, Yunus Gündoğdu, Solmaz

Demir.

Ayrıca, Dersim-Bingöl sınırında yaklaşık 13 bin askerle HPG gerillalarına yönelik başlatılan operasyonda çıkan çatışmalarda devlet

büyük kayıplar verirken HPG gerillaları ile çatışmanın sürdüğü bölgelerde sabah saatlerinden itibaren özel hareket timleri gönderildi. Devlet operasyonu Kobra tipi helikopterlerin bombalaması eşliğinde genişleterek sürdürüyor.

Hatay'ın Amanos Dağları'nda 20 Mart tarihinden bu yana sürdürülen askeri operasyon İskenderun Dört Yol, Erzin, Hassa, Reyhanlı, Samandağ, Belen ve Kırkhan kırsallarında karadan ve havadan genişleyerek devam eden operasyonda ayrıca Adana Askeri Havaalanı'ndan kalkan F-14 tipi uçaklar da kullanılıyor.

Siirt'in Mava Dağı bölgesinde korucuların da katıldığı operasyon genişleyerek sürerken, Siirt Tugay Komutanlığı'na bağlı 200 kadar zırhlı aracın 11 Nisan sabah saatlerinde bölgeye kaydırıldığı bildiriliyor. Alınan haberlere göre, hava destekli süren operasyon kapsamında Siirt merkezine bağlı ve Mava Dağı eteklerinde bulunan Şemse (Güneşli) ile Guhêrê (Gaziler) Köyü kırsal alanını helikopterler tarafından bombalanıyor. □

EĞİTİM-SEN MİTINGİNDE 1 MAYIS'TA TAKSİM'E ÇAĞRISI

8 Nisan Pazar günü İstanbul Kadıköy Meydanı'nda Eğitim-Sen'in düzenlediği mitinge Mücadele Birliği okurları olarak bizler de katıldık.

Yaklaşık 6 bin kişi Carrefour Tepe-Natulus önünde toplandı. Düzenlenen mitinge siyasi yapı ve partilerin yanı sıra, Eğitim-Sen Edirne, Kırklareli, Tekirdağ, Bursa, Bilecik, Yalova, Kocaeli, Sakarya, Gebze, Düzce ve İstanbul Şubeleri katıldı. Kadıköy İskele Meydanı'na kadar sloganlarla yüründü. Yürüyüş boyunca "Ek Ders Genelgesi Geri Çekilsin", "İdari Baskı-

lara Son", "Sözleşmeli Değil, Kadrolu Çalışma", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe" sloganları atıldı.

Alana girişte üzerinde "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim'e / Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açtık. Daha sonra tüm kitle alana girdikten sonra sahnenin yan tarafında bulunan ağacın üzerine pankartımızı astık ve 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yapan bildirilerimizi dağıttık.

Açılış konuşmasını Eğitim Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer yaparken, KESK MYK üyesi Hasan Hayır da

"1 MAYIS'TA TAKSİM'E" AFİŞLERİNE GÖZALTI

1 Mayıs yaklaşırken, herkesi bir 1 Mayıs telaşı sardı. Bu defa, tüm devrimci yapılar ve sendikalar, 1977 katliamının 30. yılında Taksim'de olabilmeyi çalışmalarını yapıyor. Yıllardır her 1 Mayıs'ı Taksim'de kutladığı için bu yıl da orada olacağını bilmenin rahatlığını taşıyan Mücadele Birliği Platformu ise, Taksim'de kutlayacağı 1 Mayıs'ın hazırlıklarını örgütlemeye başladı.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da 1 Mayıs hazırlıkları engellemelere ve saldırılara maruz kalıyor. Bu defa yine Taksim afişleri yapıştıran o-

kurlarımız gözaltına alınarak sindirilmeye caydırılmaya çalışıldı.

4 Nisan günü Cevizlibağ-Merter civarında E-5 karayolunda afişleme çalışması yapan 18 yaşından küçük 3 okurumuz, polisler tarafın-

dan gözaltına alındı. 3-4 saat Zeytinburnu Çocuk Şube'de tutulan okurlarımız, ailelerine teslim edilmek suretiyle serbest bırakıldılar.

Gene 7 Nisan günü Göztepe-Bostancı civarında afişleme çalışması yapan 3 okurumuz gözaltına alındı. İki kişi 7-8 saat gözaltında tutularak aynı gün serbest bırakılırken, bir kişi de ertesi gün serbest bırakıldı.

Yapılan bu baskılar, engellemeler bizi çalışmalarımızdan alıkoyamayacak ve "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e" şiarımızı susturamayacaktır. □

EĞİTİM EMEKÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR

Aysunumuz, Ayışığını zı yaratan; kavgamızın şehri Adana'dan tüm Mücadele Birliği okurlarına merhaba...

7 Nisan'da ülkelerimizin diğer bölgelerinde olduğu gibi Adana'da da Eğitim Emekçileri bir miting gerçekleştirdi. Her ne kadar mitingün ana teması kırıntılar için mücadele vermek olsa da, biz şehir dışından gelen dostlarımızla bu eyleme katılıp, proletaryanın, burjuva egemenliğini reformist, uzlaşmacı taleplerle değil, zor yöntemle alaşağı edip Demokratik Halk Devrimini hedeflemesinin zorunluluğunu sloganlarımızla haykırdık.

Mitingün başlama noktası olarak Mimar Sinan Açıkhava Tiyatrosu belirlenmişti. Hâlbuki burası merkezden uzak, ıssız bir yürüyüş güzergâhıydı. Mitinge üzerinde "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği, Mücadele Birliği" yazılı pankartımızla katıldık. Ortalama sol ve uzlaşmacı reformistlere Taksim'de olmanın zorunluluğunu belirten, üzerinde "Katliamın 30. Yılında 1 Mayıs'ta Taksim'e" yazan ikinci bir pankart açarak, deyim yerindeyse onlar için bir sürpriz yaptık. Ve gördük

ki, Taksim ısrarında bir biz vardık ve yalnız bırakılmıştık. Tıpkı son 15 yıldır olduğu gibi. Biliyorduk ki, Taksim iki uzlaşmaz karşıt sınıfın kavga meydanıydı ve kavga meydanları düşmana bırakılıp terk edilemezdi.

İstasyon Meydanına doğru yürüyüşe başladık. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarımızı gür bir şekilde yürüyüş boyunca haykırdık. Kasım Gülek Köprüsü'nün ortasında orta yaşlı bir bayanın, elinde Denizin resmini tuttuğunu gördük. Tüm yoldaşlar heyecanlanarak baktığımızda, onun polislerle tartıştığını gördük. Müdahale ederek Denizin resmini tutan bayanın bizim kortejimize katılımını sağladık. Eylemin toplanma yerine geldiğimizde 1 Mayıs'ta Taksim'e kuşlamalarımızı yoğun bir şekilde yaptık. Eylem sendika yöneticilerinin konuşmalarının ardından bitirildi.

**TAKSİMDE ISRAR
DEVİRİMDE ISRARDIR**

**Adana Mücadele Birliği
Platformu**

SARIGAZI AYIŞIĞI EKİN SANAT DERNEĞİ

İŞÇİLERLE BULUŞTU

8 Nisan günü, işçiler ve emekçiler için Ayışığımızda bir panel düzenledik. Panelimiz saat 14:30'da kısa bir sunum ve devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşuyla başladı. Bunun ardından panele geçildi. Panel, avukat Murat AK'nın konuşmasıyla başladı. Öncelikle yasalarla oldukça sınırlı olan haklarını bilmeleri için, işçiler bu konu hakkında avukatımızdan bilgi aldılar. İşçiler, çalışırken karşılaştıkları zorlukları anlattılar ve karşılaştıkları sorunlara ilişkin sorular sordular. Bir işçi, çalıştığı fabrikada yaşadıkları zorluklardan bahsederek, en son patronuyla yaptıkları görüşmeden söz etti. Patron işçileri daha fazla sömürebilmek için her yolu kendine mübah sayarak son olarak da, işçilerin 15 dakikalık çay molasını da kaldırmış. Bunun üzerine avukat çalışma saatlerine göre molalarının kaç saat olması gerektiği konusunda işçileri aydınlattı. Sohbet havasında geçen panelde, sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin neler yapabileceği vb. üzerinde duruldu. Avukat Murat AK, Akmercan işçilerini örnek vererek, işçilerin gereksiz yere işten atılmaları durumunda haklarını arayabileceklerini ve kazanabileceklerini

söyledi. Ayrıca Akmercan işçilerinin davasının emsal teşkil edebileceğini, işten atılan işçilerin işyeri önünde eylem yaparak haklarını aramalarının suç olmadığını bu davayla tesicil edildiğini belirtti. Avukat Murat AK'nın konuşmasının sonrasında sözü alan Devrimci İşçi Komitelerinden Ali Ekber arkadaş, bu sorunların asıl çözümü için komite konseylerin, yani örgütlenmenin öneminden ve işlevlerinden söz etti.

Devrimci İşçi Komitelerinin çalışma yöntemini anlattı ve sonrasında sözü alan Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Vefa Serdar, emeğin iktidarında işçilerin mutlu ve özgür olacaklarını. Herkesin sevdiği ve yapmak istediği işi yapabileceğini anlattı. Konuşmasının sonunda özellikle 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağımızı, bu onuru yıllardır bizlerin taşıdığını vurgulayarak, bu sene de tüm işçileri Mücadele Birliği Platformu saflarında Taksim'e çağırdu. Etkinliğimizi 1 Mayıs üzerine hazırlamış olduğumuz sinevizyon gösterimizle sonlandırdık. Tüm işçi arkadaşlar 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını söyleyerek etkinliğimizden ayrıldılar. □

Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği

İKİTELLİ AYIŞIĞI'NDA İŞÇİ ETKİNLİĞİ

8 Nisan'da İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği olarak İşçi Etkinliği düzenledik. Bu etkinlikteki amacımız hem yaklaşan 1 Mayıs'a hazırlık ve çağrı yapmak, hem de işçileri günlük yaşamlarındaki sorunlardan biraz uzaklaştırıp, onlara moral vermek, umut vermektir. Tüm sorunların bittiği, o güzel günlerin hayalini kurmalarını sağlamaktır. ve bu günlerin çok uzak olmadığını...

Pazar günü etkinliğimiz 1 Mayıs'ın 76'dan günümüze kadarki görüntülerinden oluşan ve yıllardır Taksim'i sahiplenen, öncü olanın kim olduğunu ve bu onura hangi bedelleri ödeyerek sahip olduğunu anlatan sinevizyon gösterimizle başladık. İzleyenleri çok etkileyen görüntüler, zaman zaman heyecanlandırıyor, zaman zaman coşkulandırıyor, bazen de öfke ve kinimizi biliyordu.

Sinevizyon gösteriminin ardından etkinliğin konuşmacıları iki işçi arkadaş sözü aldı. Onların isteği üzerine etkinlik panel havasında değil de karşılıklı sohbetler, sorular, söyleşiler şeklinde gerçekleşti. İşçi arkadaşlardan biri, 1 Mayıs'ın tarihçesi, Taksim'in önemi, işçi sınıfının, 30. yılında orada olması gerektiğini, öncünün her sene ne pahasına olursa olsun orada olduğunu anlattı.

Diğer işçi arkadaş, katılanlar arasında Ayazmalı emekçi kadınların da olmasını dikkate alarak, "niçin yaşıyoruz" dedi. Tüm canlılar yer, içer, uyur, çıkarır, soyunu devam ettirir. Peki biz insanların tüm canlılardan farkı nedir? Düşünmek, konuşarak anlatmak, değiştirmek vb cevaplar geldi. "Oysa insan olmanın gerekleri olan düşünmek, sosyalleşmek, iletişim kurmak ve var olanı değiştirmeye çalışmak, bir işçinin 10-12 hatta bazen 14 saat çalıştığı bir yaşamda nasıl mümkün olabilir? O zaman bizi insanlığımızdan çıkarmak isteyen, bir ot gibi, bir hayvan gibi görenler mi var" dedi. Bu sorgulama Ayazma'nın durumuna bağlandı ve Ayazmalıların barakalarda yaşadığı, bu barakaların yağmurlu günlerde su içinde kaldığı, durumlarının kritik olduğu söylendi.

Oradaki herkesin o an insanlığından utandığını gözlerimizle gördük. Belediye, hakkını arayan kadınlara "siz tavuk gibisiniz" demiş, önceden de Ayazma halkını leş kargalarına benzetmişlerdi. Öfkemiz son haddine varmıştı. Tüm bu olan bitenler, katılan herkesi etkiledi. Çünkü gözlerinin önündeydi ve tüm bunlar gerçektir.

Etkinlik, var olan sorunların kalıcı çözümünün ancak ve ancak emeğin iktidarında ortadan kalkabileceği; bunun için de herkesin tüm gücüyle bu alt üst oluşturma hazırlanması gerektiğinin vurgulanmasıyla sonuçlandı.

Etkinliğin sonunda 1 Mayıs kartları alan katılımcılar, 1 Mayıs çalışmalarına maddi destek sundular.

O gün, Ayazma halkının acılarının etkisinden çıkamadık. Herkesin kendi yaşamını ve neyi, ne kadar yaptığını sorguladığı her halinden belliydi. Ve herkesin aklından belki de aynı soru dolaşıyordu: İnsanı diğer canlılardan ayıran nedir? □

İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği

HÜRMÜZ BOĞAZI ISINIYOR

İran, on beş esir İngiliz askerini serbest bıraktı. Ama gerilim azalmış olmaktan çok uzak. Taraflar savaş hazırlıklarını hızla sürdürüyor. Körfez, büyük bir çatışmaya doğru hızla yol alıyor. Savaş planları, Pentagon'un askeri strateji ve taktikleri basında çarşaf çarşaf yayımlanıyor. Basra Körfezi ve Hürmüz Boğazı devasa askeri tatbikatlara sahne oluyor. Daracık bir coğrafyaya korkunç bir askeri yığınak yapılmış durumda. Hangi olay veya olaylar zincirinin savaşı ateşleyeceği bilinmez. Şurası bir gerçek ki, bölge adım adım savaşa sürükleniyor.

Faşist ABD yönetiminin İran'ı hedef tahtasına çok önceden, daha Irak savaşı başlamadan, oturttuğu bilinen bir gerçek. Savaş planları çok önceden yapılmıştı. ABD emperyalizminin savaş planlarında Irak savaşı, İran'a (ve Suriye'ye) saldırmadan önceki bir aşamaydı sadece. Bağdat kısa sürede düşecek, Irak teslim alınacak; askeri birlikler buradan İran'a (ve Suriye'ye) yürüyecekti. Meşhur "Büyük Ortadoğu" (sonraki adıyla "Genişletilmiş Ortadoğu") işte böyle kurulacaktı. Orta Asya'dan Fas'a kadar uzanan geniş bir coğrafya, Coni'lerin çizimleri altında yeniden biçimlenecekti. Ama Bağdat'tan dönen yanlış hesaptı Bush yönetiminin planları. Emperyalist işgal birlikleri Arap çöllerinden öteye geçemediler. Savaş uzadı. Kısa sürede beklenen zafer bir türlü gelmedi. Irak direnme savaşı emperyalistlerin nasıl bir batağa saplandıklarını anlamalarını sağladı.

Ne var ki savaş, Bush ekibinin keyfi isteklerinin sonucu değil, ABD emperyalizminin (ve genel olarak emperyalizmin) yakıcı ihtiyaçlarının sonucudur. Emperyalist-kapitalist sistem açısından bir zorunluluk olarak gündeme geldi. Washington'un savaşı yayma çabası bu sürecin gerekliliği olarak çıkıyor ortaya.

ABD, İsrail ve İngiltere, bir süredir İran gerici rejimini kışkırtıyor. İran'ın nükleer programına ilişkin baskılar, tehditler, ekonomik ve siyasi yaptırımlar... ile molla rejimi üzerinde yoğun bir baskı yaratılmak isteniyor. Ama mevcut şartlarda bir savaş için bunlar yetmiyor. Bu nedenle emperyalistler daha ilerleri adımlar atmaya başladı. Eski İran savunma bakan yardımcısı Asgeri'nin kaçırılması ile "casus oyunu" başlatıldı. Ardından biri tümgeneral olmak üzere, peşpeşe üst düzey askeri yetkililer kaçırıldı. Nerede olduklarına dair hiçbir bilgi yok. Ama bu "kaçırma operasyonları" nı CIA, Mossad ve MI5'in birlikte planladığı, Türkiye'nin de bir şekilde bunun içinde olduğu (Asgeri İstanbul'da kaçırıldı; diğer kaçırılanların tamamını Türkiye üzerinden götürüldü) yüksek sesle dile getiriliyor. Atılan adımlar bunlarla da sınırlı kalmadı. Irak'ta beş İran diplomatı, casusluk gerekçesiyle her türlü diplomatik kural bir kenara atılarak tutuklandı.

Meşhur "çuval geçirme operasyonu" ile aşığılanmak istedi. Psikolojik savaş şiddetlendi.

İran'ın buna nasıl karşılık vereceğini merak ediliyordu. Artan taciz ve kışkırtmalar bir yerde patlamaya sebep olacaktı. Tüm bunlara rağmen İran bir türlü istenen noktaya gelmiyor, nükleer programından geri adım atmıyor ve fakat sıcak çatışmaları başlatacak adımları da atmıyordu. "Oyunu" hala diplomatik alanda sürdürme konusunda ısrarcıydı molla rejimi. Bunun üzerine ABD, bölgedeki en büyük askeri tatbikatını gerçekleştirdi. Bu, apaçık bir gözdağıydı. İran, ABD emperyalizminin restini gördüğünü bir kanış askeri tatbikatla ilan etti. Tarafların askeri hazırlıkları hızlandı. Tabii kışkırtmalar da...

İran'ın on beş İngiliz askerini esir alması bu şartlarda gerçekleşti. Gerilim daha da tırmandı. Savaşın eşiğine zaten gelişmişti. Bir silah patlaması kadar yakındı savaş. Gerilim politikasının bu raundunu kazanan İran oldu. Bush'un üst perdeden açıklamalarına, Blair'in "bir üst aşamaya geçmek zorunda kalabiliriz" açıklamalarına rağmen, İran, askerleri bırakmadı. Televizyonda askerlerin "özür dilemeleri" ni yayımladı. İlginçtir, tüm süreç aslında İran'ın soğukkanlılığını yitirmesi ve savaşı başlatacak bir çılgınlığı yapması üzerine planlanmıştı. Ama soğukkanlılığını yitiren Londra oldu. İngiltere, tarihinde belki de ilk kez, diplomasi alanındaki o meşhur soğukkanlılığını yitirdi. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin kapısını çaldı İran karşıtı bir karar çıkarma umuduyla. Ama eline geçen koca bir hiç oldu. Rusya ve Çin'den olumsuz görüşler çıkınca ortada kalakaldı. Esir asker krizinin devamı halinde kuşkusuz sıcak çatışmalar yaşanabilir ve savaş başlayabilirdi. Onca askeri yığının yapıldığı bir alanda bu fazlasıyla olasıydı. Biliniyor, ABD'nin yalan haberlerle savaş başlatma konusundaki sicili kabanktır. İran, burada gerilimi bu noktaya getirilmeden İngiliz askerleri serbest bıraktı. Ve bunu bir "yüce gönüllülük" olarak sundu. Oyundan şimdilik galip ayrılan İran oluyordu.

Bunu perçinlemek için olsa gerek, Ahmedinejat uranyum zenginleştirmeyi başardıklarını tüm dünyaya ilan etti. Ve nükleer tesislerinin bulunduğu bölgelerde hava savunma tatbikatlarına girişti. Böylece savaşa hazır olduklarını, kararlılıklarını gösteriyorlardı. İran kendini bununla sınırlamıyor kuşkusuz. Özellikle Irak Şiileri üzerinden düşmanlarını Irak'ta tutmaya, kendi üzerine yürümesini engellemeye çalışıyor. Lübnan'da kısmen başarılı olan bu planın bu defa işe yarayıp yaramayacağını göreceğiz.

Sonuçta İngiliz askerlerin serbest bırakılması ne gerilimi azalttı, ne savaşın yaklaşmasını önleyebildi. Rus askeri istihbaratı Nisan sonunda ABD hava saldırısının başlayacağını iddia ediyor. Hatta bu saldırının ayrıntılı planlarını yayımlıyor.

Bu istihbaratın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemeyiz. Açık olan, savaşın her geçen gün yaklaştığı ve bu savaşın tüm bölgeyi şiddetle içine sürükleyeceğidir. Hiçbir bölge ülkesi böyle bir savaşın dışında kalma şansına sahip değil. Fazlasıyla girift olan ilişkiler, bölge ülkelerinin iç ilişkileri ve dış dengeler, onları hızla savaşın içine sürükleyecektir. Ve bu gerici savaş, bölge çapında devrimlerin doğuşunu hızlandıracaktır. Yeter ki proletarya, bu bilinçle hazırlıklarına

TAKSİM'DE 1 MAYIS AÇIKLAMASI

12 Nisan Perşembe günü sendikalar, siyasal partiler, meslek odaları, meslek birlikleri, siyasi dergiler, demokratik kitle örgütleri ve platformlar, Taksim Gezi Parkı'nda bir araya gelerek 77 katliamının 30 yılında 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlayacaklarını belirten bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.c

Saat 12.00'de gerçekleştirilen basın açıklamasında üzerinde "1 Mayıs" yazılı bir pankart açıldı. Ardından DİSK Genel Sekreteri Musa Çam basın metnini okudu. Çam, 1 Mayıs'ı hak ettiği anlam ve önemle kutlamakta kararlı olduklarını vurgulayarak; "30 yıl önce, 1 Mayıs 1977'de bu meydana, üzerlerinde oynanan oyundan habersiz, bir hukuk devletinde yaşadıklarına duydukları inanç ve güvenle kaygı duymadan, bir bayram sevinci yaşarken yaşamlarını yitiren 36 yurttaşımıza, yakınlarına ve işçi sınıfına, demokrasi adına toplum olarak ve vicdanen borçluyuz. Bu yıl, bu borcumuzu ödemek, yarım kalmış bir sevinci tamamlamak, kaybettiklerimizin yaşıyor olsalardı duyacakları coşkuyu sürdürmek, 1 Mayıs geleneğini yasalardan arındırmak için emekçilerin önlerine konan engelleri, yasakları aşarak, Taksim Alanı'nda olacağız" dedi. Çam, sözlerine şöyle tamamladı: "1 Mayıs, bu görev ve sorumluluk duygusuyla emek hareketinin uluslararası birlik, dayanışma, mücadele ve direniş günü olarak en geniş katılımıyla Taksim'de kutlanacaktır. 2007 1 Mayıs'ı, ülkemizde yaşanan toplumsal sorunlara 'dur' demek için, haklarımıza, ekmeğimize ve daha da önemlisi geleceğimize sahip çıkmamız için meydanları dolduracağımız bir gündür. Yer, Taksim'dir! Şekli ise, BİRLİK, MÜCADELE ve DAYANIŞMADIR! Biz, demokrasi güçleri 1 Mayıs'ı birlikte örgütleyeceğiz; hak ettiği anlam ve önemle Taksim'de kutlayacağız. Buradan, başta diğer işçi konfederasyonları ve üyeleri olmak üzere, bütün halkımızı, emek dostlarını, özgür ve demokratik bir ülke özlemi içinde olan herkesi 1 Mayıs'a davet ediyor, 1 Mayıs 2007 günü Taksim'de yapılacak 1 Mayıs kutlamalarında aramızda görmek istiyoruz." Basın açıklaması sırasında sık sık "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanında Olacağız", "Yaşasın 1 Mayıs" şeklinde slogan atıldı. Basın metninin okunmasından sonra açıklama sona erdi.□

Sarıgazi'de Basın Açıklaması: "BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ"

Sarıgazi'de jandarma, emekçiler üzerindeki baskısını arttırarak sürdürmeye çalışıyor. Özellikle Newroz öncesinde ve Newroz'daki saldırılar, gözaltıları, Sarıgazi sokaklarında resmi geçit töreni havasında dolaşarak ortamı terörize etme çabaları, bu çabalarına birer örnek.

Biz de, Sarıgazi'de bulunan devrimciler, siyasi yapılar olarak, devletin ve jandarmanın bu baskılarından yılmayacağımızı göstermek için bir protesto eylemi düzenledik. 1 Nisan günü Mücadele Birliği Platformu olarak DHP, Partizan, ESP ve Temel Haklar ile birlikte Demokrasi Caddesi'nde "Sarıgazi'de Baskılar, Tutuklamalar, Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz" pankartı altında toplandık.

Kızıl bayraklarımız, Mücadele Birliği imzalı "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Zindanları Yıkalım Tutsaklara Özgürlük" yazılı dövizlerimizle birlikte kitlenin içinde yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Sarıgazi Faşizme Mezar Olacak", "Baskılar, Gözaltılar, Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Sarıgazi Meydana geldiğimizde, jandarma ekipleri bizi bekliyordu. Meydanda anıtın önüne yerleşerek, tam jandarmanın karşısında yerimizi

zi aldık ve ortak hazırladığımız basın açıklaması okundu. Son süreçte yaşanan baskılara, gözaltı ve tutuklamalara rağmen açıklama da, bunların bizi asla devrim mücadelesinden vazgeçiremeyeceği vurgulandı.

Atılan "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarının ardından geldiğimiz gibi kortej halinde Demokrasi Caddesi'nin girişine yürüdük ve eylemin sonlandığı duyurusu yapıldıktan sonra dağıldık.

Katıldığımız bu basın açıklamasının coşkusuyla çaylarımız için gittiğimiz

Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde, tam bu saatlerde Gazi Mahallesi'nde bulunan Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nin işçileri için düzenlediği bir sokak şenliğinin başlamış olduğunu haber aldık. Ve hızla örgütlenerek Sarıgazi Mücadele Birliği olarak bu şenliğe katılma kararı aldık. Araç tutarak Gazi Mahallesi'ne hareket ettik. Gazi'ye ulaştığımızda, etkinliğin yanlındığını tahmin ederek, biz de kızıl bayraklarımızı açarak "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" ve "1 Mayıs'ta Taksim'e Devrimle Özgürleşmeye" sloganları atarak şenliğin yapıldığı parka girdik; parkta bulunan Gazi'nin emekçi halkı bizi alkışlarla karşıladı. Akşam geç saatlere kadar Gazi'nin işçi ve emekçi halkıyla bir arada türküler söyledik, halaylar çektik ve sloganlar atık.

**Sarıgazi'den
Bir Mücadele Birliği Okuru**

GAZİ 4. YIL ŞENLİĞİ COŞKULU GEÇTİ

Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nin açılışının 4. yılı etkinliği 1 Nisan günü Gazi Okul Parkı'nda büyük bir coşkuyla kutlandı. Ayrıca grevdeki Akmercan Temizlik işçilerinin açtıkları mahke-

meyi kazanmaları üzerine etkinlikte Akmercan işçilerinin zaferleri de kutlandı.

Açılış etkinliğinden önce hummalı bir çalışma vardı. Herkes elinden geldiğince etkinlik hazırlıklarına yardım etmeye çalışıyordu. Parkın çeşitli yerlerine "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla / Ayışığı Ekin Sanat Merkezi" pankartları asılırken sahne arkasına "Haklıyız Kazanacağız / Akmercan İşçileri" yazılı bir pankart asıldı. Müzik sistemi Ayışığı Sanat Merkezi'nin karşısındaki Okul Parkı'nın içine kurulduktan sonra etkinlik başladı.

Saat 15:00'da başlayan etkinlikte Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Grup Emeğe Ezgi, Tuncay Çakan, Mahsuni Seçer Müzik Evi öğrencileri, Grup Berf sahne alırken, grevleri zaferle sonuçlanan Akmercan işçileri ve etkinliğe katılan şair dostumuz Ruhan Mavruk da birer konuşma yaptılar.

İlk olarak sahne alan Grup Emeğe Ezgi, sözleri ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü yoldaşa, bestesi ise şu anda F tipi cezaevinde tutuklu bulunan Hasan Öksüz'e ait "Başlasın Mavi Göğe Yolculuk" adlı şarkıyı seslendirdi. Emeğe Ezgi söylediği marş ve şarkılarla etkinliğe katılan tüm Gazilileri coştururken dinletilerinin sonunda tüm Gazili işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'e çağırıyordu. Hemen ardından sanatçı dostumuz Tuncay Çakan sahne aldı. Çakan, Gazili işçi ve emekçilere "burada olmaktan ve sanatı sizlerle paylaşmaktan gurur duyuyorum" dedi ve seslendirdiği şarkılarla etkinliğe katılan işçi ve emekçilere çok neşeli anlar yaşattı. Tuncay Çakan'ın sahne almasının hemen ardından şair dostumuz Ruhan Mavruk söz aldı. Mavruk,

gönlünün 1 Mayıs'ta Taksim'den yana olduğunu belirterek, tüm Gazililere seslendi; genç kızlarımızın fuhuş, gençlerimizin uyuşturucu batağına girmesine göz yumacak mıyız? Parktaki tüm herkes tek bir sesle "hayır" diye bağırdı. Ardından Mavruk bu şekilde sorularını halka sorup cevabını alırken son olarak şunları sordu: "Yeni insanı yaratacak mıyız? 1 Mayıs'ta Taksim'de miyiz?" Gazi işçi ve emekçileri hep bir ağızdan cevapladı: "EVET"

Ardından Akmercan işçileri adına Abidin Ateşoğlu söz aldı. Ateşoğlu, Akmercan işçilerinin hiçbir siyasal ya da sendikal bir örgütlülüğün çatısı altında mücadeleye atılmadığını belirterek, "Bizler sefalet ücreti karşılığında günde 15 ton çöp atan işçilerdik. Ne bir sağlık taramasından geçiriliyorduk, ne düzenli bir servisimiz, ne de yemek hakkımız vardı. Anlımızın teri emeğimizin hakkı görülen, sefalet ücretlerimizi dahi gecikmeli olarak alıyorduk. Bizler böylesi bir ortamda çalışıyorduk. (...) Sizin de bildiğiniz gibi 4 ay boyunca direniş çadın kurduk. Defalarca çadırımıza saldırıldı. Her defasında çadırımız yıkılıyor, arkadaşlarımız gözaltına alınıyordu. Son dönemlerde saldırılar daha farklı bir duruma getirildi. Silahlı saldırılar bunun açık bir ifadesidir. Hukuksal sürecimiz boyunca mahkeme önünde işçi arkadaşlarımız yerini alıyordu. (...) 20 Mart 2007'de mahkemedeydik. Karar verildi. Mahkeme salonundan zafer işaretleriyle çıkınca zafer çığıllıkları içinde birbirine sarılan işçilerin o anki sevinç tablosunu görülmeye değirdi. (...) Akmercan işçileri Kürt, Türk, Laz, Alevi, Sunni demeksizin işçi sınıfı çatısında, sınıfsal sorununa sahip çıkarak örgütlendi. (...) Bizler 30 Mart 1972 Kızıldere şehitlerinden, 15-16 Haziran direnişinden, Madencinin yerin altından yeryüzüne seslenişinden, 1 Mayıs 1977'de katledilen 34 işçi kardeşimizden öğrendik ve öğrettik" dedi.

Akmercan işçilerinin konuşmasının hemen ardından Mahsuni Seçer Müzik Evi öğrencileri ve Grup Berf sahne aldı. Daha sonra etkinlik 1 Mayıs'ta Taksim çağrısıyla sona erdi. □

"İnsanlık tarihi sınıf savaşım-ları tarihidir." Komünizmle az çok ilgisi alakası olan herkes bu cüm-leyi bilir. Ama ne var ki, bunu bil-mek yetmiyor. Bunu kavramak ve bunun gereklerini yerine getirmek gerekiyor.

Evet, insanlık tarihi sınıf sava-şımın tarihidir. Birbirine zıt iki sı-nıfın savaşı etrafında şekillenir ta-rih. Egemen olan ve ezilen sınıf.

Egemen sınıflar, diğer sınıfları baskı altında tutmak için devleti aygıtına ihtiyaç duyarlar. Egemen sınıf iktidardır. Dev-leti elinde bulundurur, sistem içindeki bütün kurumlar onlar hesabına çalışır. Kapitalist sistemde de çıkarları birbirine zıt i-ki sınıf olarak burjuvazi ve işçi sınıfı vardır. Bu sistemde üre-tim toplumsal ama mülkiyet özeldir. Toplum üretir ve bu üre-timden kaynaklanan değere burjuva sınıf el koyar. Burjuvazi egemendir, kar sağlamak için başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçileri iliklerine kadar sömürür. İşçi sınıfı, düzen i-çinde ne kadar hak sahibi olsa da sömürü devam eder. Çün-kü aslanan üretim tarzıdır; kapitalist üretim ilişkileri devam e-di-yordur. Ve egemen sınıf olan burjuvazi, yeri geldiğinde za-manında vermek zorunda kaldığı hakları bir gecede alabilir. Çünkü iktidardadır.

Öyleyse, işçi sınıfının tek kurtuluş yolu devrimdir, iktidar-dır. İktidarı ele almadıkça, burjuvaziye yenmedikçe işçi sınıfı ve emekçilerin sömürüsü bitmeyecek. Yaşanılan bütün sorun-ların kaynağı kapitalist sistemdir.

Demek ki, işçi sınıfı direkt kapitalist sistemin kendisini hedef almalıdır; düzen içinde şu veya bu kurumu (veya uygu-lamayı) değil. Peki bizim küçük burjuva devrimcilerimiz ne yapıyor? Birisi çıkmış "özelleştirmelere hayır" diyor, diğeri çıkmış 122 ölümün sorumlusu adalet bakanıdır vs. diyor.

Bu iki örnek üzerinde biraz duralım. Özelleştirmeler. Bu konuda öncelikle şu soruları sormamız lazım kendimize. Ö-zelleştirme nedir? İşçi sınıfının sınıfsız toplum mücadelesine katkısı var mıdır yok mudur? Öncelikle şunu belirtelim; kapi-

DEVİRİM Mİ REFORM MU?

talist sistemde mülk sahibi sınıf burjuvazidir. Yani emekçilere ait olan işletme, fabrika vs. hiçbir şey yoktur. Özelleştirilen işletmeler devletin mülkiyetindedir ve devlet de burjuvazinin devletidir, emek-çilerin değil. Ki zaten, özelleştir-meler emperyalist kapitalist siste-min işleyişini devam ettirmek için burjuvazinin belli bir tarihsel sü-reçte uygulamak zorunda kaldığı

bir yöntemdir. Nasıl ki kapitalist sistemde özel mülkiyet var-sa, özelleştirmelerin de olması o kadar doğaldır. Özelleştirme dediğimiz şey sermaye birikiminin merkezileşmesidir. Gayet doğaldır, kapitalist sistemin doğasına uygundur. Özelleştir-meler olsa da olmasa da artı değer sömürüsü vardır. "Özel-leştirmelere hayır" demenin işçi sınıfının devrim mücadelesi-ne bir gram bile katkısı yoktur. Düzen içi bir slogandır. Biz "Özelleştirmelere hayır" değil, "Bütün iktidar emeğin olacak" demeliyiz. Özelleştirmeler kalkınca sömürü ortadan kaybol-mayacak, düzen devam ediyor.

Gelelim ikinci örneğimize, zindanlarda yüzden fazla ölü-mün sorumlusu adalet bakanı mıdır? yoksa sistemin kendisi midir? Gayet kolay bir soru. Cevap elbette ikincisi. Adalet Bakanlığı vs. düzenin araçlarıdır. Bunların isimleri değişse de işleyiş devam eder. Dün Hikmet Sami Türk'tü, bugün Cemil Çiçek, yarın bir başkası. Ölümün sorumlusu tek başına Ce-mil Çiçek değildir. Sistemin ta kendisidir. Eğer öyle dedikleri gibi olsaydı, Sami Türk gittiğinde ölümlerin bitmesi gerek-irdi. Gerçek oldukça çıplak.

Devrimci yapılar reformizmden tamamen kopmadıkça bu kafa kanışıklıkları devam edecek ve ulaşabildikleri kesimleri de bu şekilde yönlendirecekler. Bu devrime zarar verir. Biran önce oturup düşünceleri, politikalarını, slogan ve söylemleri-ni gözden geçirmeleri gerekmektedir. Çünkü iktidar dışında her şey hiçbir şeydir. Fabrikalar tarlalar siyasi iktidar her şey emeğin olmadıkça özgürlük olmayacak.

Adana'dan Bir Leninist

"Bu Sömürü Düzenini Yerle Bir Etmek İnsanın Asıl Görevidir"

Merhaba Yoldaşlar;

Ben 20 yaşında bir üniversite öğrencisiyim. Leninistlerle tanışmadan önceki hayatımla, tanıştıktan sonraki hayatım-da meydana gelen değişiklikleri sizlerle paylaşmak istiyorum.

Okul hayatımın başladığı günden itibaren istediğim tek şey her zaman arkadaşlarımla arasında en iyisi olmaktı (bu biraz da aile baskısı yüzünden olsa gerek). Hep çok çalışma ve daha iyi bir okula gitmek. İlköğretim döneminde maddi a-çıdan arkadaşlarıma göre daha avantajlıydım. Ve bu da beni olanaklarımdan dolayı bir adım öne geçirdi. O zamanlar en büyük isteğim olan daha iyi bir okula gitmemi sağladı. Aslında o okulu kazanmam bazı şeyleri görmemi sağladı. Çünkü bu sefer de ben arkadaşlarımdan maddi olarak daha gerideydim. Ve bu kendini ders notlarında hemen gösterdi. Az çok bazı şeyleri sorgulamaya başladım. Ama hala bireysel kurtuluş düşüncesini aşamamıştım. Tek amacım çok çalışıp iyi bir üniversiteye girmektir. Orayı kazanacaktım ve her şey yoluna girecekti! Sonunda üniversiteye de girdim. Ama burada da her şey yolunda değildi. Gösterilmeye çalışıldığı gibi üniversiteler bir "hayal alemi" değildi. Çünkü hayattaki çelişkilerin en belirgin olduğu yerlerden biri de üniversitelerdir.

Burada kendilerine devrimciyim diyen kişilerle tanıştım. Ama yaptıkları, söyledikleri... vs. kısacası her şeyleri çelişki-lerle doluydu. Daha sonra Leninistlerle tanıştım ve tüm yaşadıklarımın asıl nedeninin kapitalist sistemden kaynaklandı-ğını, kendileri devrimciyim diyen bir çok kişinin de aslında küçük burjuva, reformist olduklarını anladım.

Kısacası dünyaya bakışım tamamen değişti. Bireysel kurtuluş yolunun çözüm olmadığını, nereye gidersem gideyim, ne kadar başarılı olursam olayım hayatın içindeki çelişkilerin peşimi bırakmayacağımı gördüm. Çünkü bu düzenin kendi-si çelişkiler üzerine kurulu bir düzendir. Kendini kurtarmak yerine bütün insanlığı kurtarmak, bu sömürü düzenini yerle bir etmek insanın asıl görevidir. Ve insanlık bunu ancak bir devrimle başarabilir.

Antakya'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

"Anne Ben Niye Yaşayacağımı Buldum"

İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği emekçilerinin Sibel Sürücü'nün annesi Sakine Sürücü ile yaptığı röportajın bir bölümünü yayımlıyoruz.

Ayışığı Ekin Sanat Merkezi: Merhaba, bize 19 Aralık 2000 zindan katliamlarını, Sibel'i ve Ölüm Orucu süreci üzerine yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

Sakine Sürücü: Ben, üç devrimcinin annesiyim. Sibel 19 Aralık katliamında Ümraniye Cezaevi'ndeydi. Kardeşi Zuhâl'le aynı cezaevindeydiler. Hemen her hafta ziyaretlerine gidiyordum. Ziyaretteki konuşmalarımızda bana F tiplerinin yapılmaya başladığını anlattılar. O konuşmalardan sonra beni ve ziyarete giden aileleri endişe kapladı. O dönemde Uluçanlar katliamı yaşanmıştı, ben Uluçanlara ilişkin bir sinevizyon izlemiştim ve bununla ilgili bir broşür okumuştum. Gördüklerimden ve okuduklarımdan sonra Ümraniye'de de aynı şeylerin yapılabileceğini düşünüyordum ve endişe içindeydim. Bunun şakası olmadığını biliyordum, bu çok ciddi bir durumdu ve bizim başımıza da gelebilirdi.

Bütün aileler, analar, yüzlerce insan görüşe gidiyorduk. Sıra bile bulamıyorduk görüşe giderken. Çocuklarımızı görmek bizi mutlu ediyordu. Gecenin dördünde yola çıkıyorduk. Görüşlerde uzun uzun konuşuyorduk. F tipleri canımızı çok sıkıyordu, F tiplerini konuşuyorduk. Neler yapabiliriz diye konuşuyorduk. Sibel çok akıllı bir insandı, onunla konuşurduk...

F tiplerini engellemek için biz de eylemlere başladık. Önce Cumartesi analarından başladık sesimizi duyurmaya. Her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde toplanıp basın açıklaması yapıyorduk. Çoğu zaman bizi gözaltına alıp Vatan'daki Emniyet'e götürüyorlardı. Bizden daha çok gençleri gözaltına almaya çalışıyorlardı. Çünkü onları alıp provokatör olarak göstermek istiyorlardı. Biz de onların önüne atılınca bizi alıyorlardı.

Sesimizi duyurmak için çok uğraştık, çeşitli eylemler yaptık, gözaltına alındık. Mahkemelere çıkarıldığımızda savcıya, "benim iki tane çocuğum var içeride, ben çocuklarımla ölmesini istemiyorum. F tiplerinde ölecek çocuklarımız, F tiplerine çocuklarımla konulmasını istemiyorum ve bunun için eylemlere katılıyorum" diyordum. Aslında kimi kime şikayet ediyorduk ki? En son Boğaz köprüsünde bir eylem yaptık. Bundan birkaç gün sonra cezaevlerine saldırı gerçekleşti.

Sabahın erken saatlerinde cezaevlerine yapılan saldırıdan haberimiz oldu. Ailelerle biraraya gelip çocuklarımız hakkında bilgi almaya çalıştık. Ümraniye'nin kilometrelerce ötesinden kapatmışlardı yolları, bizi içeri almadılar. Çocuklarımızın başına bombalar yağıyordu ama biz Bir şey yapamıyorduk. Baroya, avukatlara gittik, onlar da bir şey yapamadılar. Bize televizyonlardan izlettiler çocuklarımızın katledilişlerini... Bir katliam yaşıyordu, tam bir insanlık suçuuydu bu... O günleri düşünmek bile istemiyorum.

Sürekli çocuklarımızdan haber almak istiyorduk, ama bir türlü alamıyorduk. Cezaevlerinden cesetler çıkmaya başladı, bu sefer hastanelere koştuk. Hastanelerden bizi içeri almıyorlardı. Ölenlerin sayısı bile belli değildi. 28 kişi olduğunu öğrendik daha sonra. Bir savaşta bile bu kadar insan katledilmez... Bu bir savaş değildi, bir katliamdı... Bunu ölsem de unutamam. Bizim çocuklarımız bombardıman altındaydı... Çocuklarımızın götürüldüğü yerleri bize haber vermiyorlardı. Polis koridorları arasında çocuklarımızı çıkardılar. Hiçbir şekilde haber alamıyorduk. Bir ihtimal Kartal Cezaevi'ne götürülebileceklerini düşündüm. Kartal cezaevinin numarasını aldım ve telefon açtım belki oradadırlar diye. Bana cevap vermeyeceklerini bildiğimden kesin biliyormuş gibi aradım ve "Çocuklarını Sibel ve Zuhâl Sürücü'yü oraya getirmişler kaçınıcı koşuştalar" diye sordum. Bana, "madem bi-

liyorsun niye soruyorsun" diye cevap verdiler ve o zaman oraya götürüldüklerini anladım. Çocuklarımızın yüzlerce arkadaşı yaralanmıştı ve onlarca katledilmişti. Çok ağır bir durumdu, anlatması bile çok zor...

Tüm bu yaşananlardan sonra Sibel'i gördüğümde morali çok yüksekti ve bana, "biz savaşı bizim kazanacağımızı biliyorduk, onlar bizi teslim alamadılar, boyun eğdiremediler, zaferi biz kazandık" dedi. Çocuklarımız gerçekten de bir zaferle çıktılar oradan. Zaten onlara boyun eğdiremedikleri için o operasyonu gerçekleştirdiler.

Çocuklarımızın amacı, geleceğin güzel olmasıydı. Onlar bu hayalin önünde ölümü hiçe sayıyorlardı.

Sibel... bambaşka bir insandı, çok düşünürdü. Ona sordum, "kızım niye bu kadar düşüncelisin" diye. Babası da "o geleceğin büyük insanı olacak" dendi. Anlatılacak çok şeyleri vardı onun... Lise zamanlarında bir gün ağlıyordu. Sordum, "niye ağlıyorsun" diye. Bana, "anne ben niye yaşıyorum, niye geldim bu dünyaya" dedi. Bana çok saçma gelmişti bu sorusu, ona, "kızım, ailen var biz varız, okulun var, güzel bir yaşamın var" dedim. O gün öyle kaldı arkasını aramadı. Aradan bir kaç gün geçti yine geldi ve "anne ben niye yaşayacağımı buldum" dedi, ben de sordum niye diye. O da, "ben halkım için yaşayacağım, mücadele edeceğim. Halkımın iyi bir geleceğe sahip olması için çalışacağım" dedi.

Sibel bambaşka bir insandı... Yaşamı hiç boş değildi. Hep güzel şeyler düşünürdü. Beni hiç üzmezdi. Ben üzüldüğümde o beni teselli ederdi, çok akıllıydı.

Devlet, çocuklarımızı F tiplerine atarak onların güzel düşüncelerini yaşıtmalarını engelledi. Onları engellemek istedikler hep. İnsanların yaşamları çok zor, insanlar işlerinden aşlarından olmuş durumdalar. Sibel'de insanların bu durumlarını değiştirmek için mücadele etti.

Son olarak şunu söylemek istiyorum. Gelecek güzel günler, mücadele eden emekçilerin olacak. Mücadele etmeden hiç bir şey olmaz. Mücadele vermek, duyarlı olmak gerekiyor. □

O, yüreğinde sakladığın sevgi
Sevgilerin en güzeli
Dostum, kardeşim
Farketmez rengin
Farketmez şeklin
Sen benim yüreğimsin
Rügarı andıyor sesin
Her bir günün
İsminde güzelsin
S. Sürücü

Sibel Sürücü
(22 Nisan 2001)

Halkların Bilincinde Ve Yüreğinde KAZANILAN ZAFER

8 Nisan Kadıköy

YAŞASIN 1 MAYIS

7 Nisan Adana

1 Mayıs 2006 - TAKSİM

